

Basili Imperat

Parenthet

Xenophontis

Xenophonis

Dionis Apicula

Philo de Nadi lat

Plotarchus

Virtute et Virt

Synetii Opuscula

Porphyrii Philosophi

Heliodori Opera

Virgilius Ecllogarum

Accommodat

Vale Maxima

Reverentia

et ubi

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.

1107

1107

~~E. III. 1.~~

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
1107

E. III. 14.

1156414979

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΗΘΙΚΟΙ.

THEOPHRASTI DE NOTIS MO-
RVM LIBER SINGVLARIS, CVM
facetissimus, tum vtilissimus.

*CVM ANGELI POLITIANI LATINA
interpretatione, à Federico Morello Parisiensi cum
eruditis Viris recognita, & octo posterioribus Notis, quæ
antea desiderabantur, ab eodem in hac editione adaucta.*

Βασιλεὺς τὰ ἀγαθὰ, κατεργᾷ τὰ αἰχμητῆ.

L V T E T I Æ,

Apud F. Morellum Typographum Regium.

M. D. LXXXIII.

Vis hominum mores multorum noscere, lectus
Iste Theophrasti te liber erudiet.

Διοφάνης Λαερτιάς ἐπίγραμμα εἰς Θεόφραστον.

Οὐκ ἄρα τοῦτο μάταιον ἔπος μερόπων πηλὴ λέγῃ,
Ρήγνυθαι θοφίης τόξον ἀνιέμενον.
Δι' γὰρ καὶ Θεόφρατος, ἕως ἐκόντ' ἰδὼν, ἄπηρες
Ἦν δέμας, εἴτ' ἀνεθῆς κατθανε πηρομελής.

Εἰς τοὺς χαρκατῆρας ἡλικίους.

Ἀνδρῶν αἰμυλίας τε λόγους καὶ ποικίλον ἦθος
Τῇδε Θεόφρατος ὀξετύπωσε βίβλω.

Φεδ. τῷ Μορέλλῳ.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΗΘΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ,

Εἰρωνείας, Κολακείας, Αδολεχίας, Αγροικίας, Αρεσκείας, Απο-
νοίας, Λαλίας, Λογιστοίας, Αναγκωπίας, Μικρολογίας,
Βδελυρίας, Αχαρείας, Περιεργίας, Αναγορησίας, Αὐθαδίας,
Δυσειδαιμονίας, Μεμφιμοιρίας, Απιστίας, Διςχερείας, Ανδίας,
Μικροφιλοψυχίας, Ανελευθερίας, Αλαζονείας.

ΔΗ μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ὅτις τις
πλὴν ἀφάνισεν, ἐθαύμασα, ἴσως δὲ ὁδὸν
παύσομαι θαυμάζων, ὡς γὰρ δήποτε τῆς ἐλ-
λάδος ὑπὸ τὸν αὐτὸν αἶερα κειμένης, καὶ πάν-
των τῶν ἐλλήνων ὁμοίως παιδευομένων, συμ-
βέβηκεν ἡμῖν οὐ πλὴν αὐτῶν τῶν ἑ-
πὼν ἔχῃν. ἐγὼ γὰρ, ὦ Πολύκλεις, βουλευσάμενος ἐκ πολλοῦ καὶ
ἀνδραγαθίᾳ φύσιν, καὶ βεβιωκώς ἐτι ἐννεμήκοντα ἐννέα, ἐπὶ ᾧ
ὁμιληκώς πολλὰς τε καὶ πολλοδαπαῖς φύσει, καὶ πρὸς τε-
τραμμένος ἐξ ἀκριβείας πολλῆς ποῖς τε ἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων
καὶ τοῖς φαύλοις, ὑπέλαβον δεῖν συλλεσθῆναι ἅ ἐκαστοὶ αὐτῶν
ὅτι τιθεύουσιν ἐν ταῖς βίαις. ἐκδήσω δὲ τοι καὶ ἄλλος, ὅσα τε τυγχάνω
γῆν ἔσπον τούτοις προσκείμενα, καὶ ὅν ἔσπον τῇ οἰκονομίᾳ χρῶν-
ται. ὑπολαμβάνω γὰρ, ὦ Πολύκλεις, τοῖς υἱοῖς ἡμῶν βελτίους ἔσε-
σθαι, καὶ ἀλφειότερον αὐτοῖς ὑπομνημάτων τοιούτων οἷς πρὸς
δείγμασι χρωμένοι, αἰγίσσονται τοῖς βέλτερον ἐσθλὰς σιωπῆναι τε καὶ
ὁμιλεῖν, ὅπως μὴ κατὰ δεέστεροι ὦσιν αὐτῶν. βέλτερον γὰρ ἢ ἡδὴ ὅτι π

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

λόγον, τὸν δὲ, πρὸς ἀκολουθίαν τε καὶ εἰδήσας εἰ ὀρθῶς λέγω. περὶ τοῦ
 μὲν οὖν ποιήτομαι τὸν λόγον ἀπὸ τῆς τῶν εἰρωνείων ἐξηλωχέτων,
 ἀφ' οὗ τοῦ ποιοῦν μιάζεσθαι, καὶ πολλὰ πρὸς τῆς περὶ τῆς λέξεως.
 Ἐξ ἄρξομαι περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς εἰρωνείας, Ἐξ ἄρξομαι αὐτῶν εἶθ' οὕ-
 τως τὸν εἰρώνα διεξέμι, ποῖος τις ὅστις, καὶ εἰς ἑνὶ ἔργον κατε-
 νύεσται. καὶ τὰ δὴ δὴ τῶν παθημάτων, ὡς περὶ ὑποφθέμιμι,
 πειράζομαι καὶ ἡμῶς φανερὰ καταστήσαι.

De diffinitionibus

ΠΕΡΙ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ.

ΜΕΝ οὖν εἰρωνεία δόξεν εἶναι, ὡς τύπτει λαβεῖν,
 περὶ ποίησιν ὅτι χεῖρον πρὸς ἑαυτὸν ἔχει. ὁ δὲ εἰρῶν,
 τοῖς τοῖς τίς ὅστις οἷος περὶ σελτῶν τοῖς ἐχθροῖς ἐθέλειν λαβεῖν,
 ὁ μισθὸν καὶ ἐπαμφοῖν παρ' ἑαυτοῦ, οἷς ἐπέτετο λαβεῖν, καὶ τοῖς συλ-
 λυπεῖσθαι ἡττωμένοις, καὶ συνηνώμιμι δὲ ἔχει τοῖς κακῶς αὐτὸν
 λέγουσι, καὶ ὅτι τοῖς κατ' ἐαυτὸν λεγόμενοις, καὶ πρὸς τοῖς ἀδικου-
 μένοις καὶ ἀγανακτοῦντας, πρὸς ὅσους δὲ λέγεσθαι. καὶ τοῖς ἐντυγχάνει
 καὶ ἀποδιδόναι βουλομένοις, πρὸς ἑαυτὸν ἐπαμφοῖν. καὶ μηδὲν ὦν
 περὶ τῆς ὁμολογῆσαι, ἀλλὰ φῆσαι βουλομένους. καὶ περὶ ποίησας,
 ἄρτι πρὸς ἑαυτὸν γινώσκων, καὶ ὅτι ἡμῶς αὐτὸν, ἔχει μαλακῶς. καὶ
 πρὸς τοῖς δὲ κατ' ἐαυτὸν γινώσκων, ὡς οὐ πωλὸν καὶ μὴ πω-
 λὸν, φῆσαι πωλὸν. καὶ ἀκούσας τί, δόξει μὴ περὶ ποίησας. καὶ
 ἰδὼν, φῆσαι μὴ ἐωρακέναι. ἔχει ὁμολογῆσας, μὴ μεμνησας. καὶ τὰ
 μὲν σκέψασθαι φάσκει, τὰ δὲ ὅτι εἰδέναι, τὰ δὲ θαυμάζειν, τὰ δὲ
 ἡδὴ ποτὲ καὶ αὐτὸς οὕτω ἀφελόσασθαι. καὶ τὸ ὅλον, δὴνός περὶ
 τοῖς τῶν ἔργων τῆς λέξεως χρῆσθαι, οὐ πιστεύω, ὅτι ὑπολαμβάνω,
 ἐκπλήττομαι. καὶ λέγει ἑαυτὸν ἑτέρου γινώσκων. καὶ μὲν, οὐ
 ταῦτα πρὸς ἐμὲ διεξήκει, πρὸς ἑαυτὸν μοι τὸ περὶ τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ
 λέγει. ὅπως δὲ τοῖς ἀπιστήσω, ἢ ἐκείνους κατὰ γὰρ, ἀπορῶμαι. ἀλλ' ὅρα
 μὴ σὺ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

μή σὺ θάρηον πιεύης τοιαύτας φωνὰς καὶ πλοκάς καὶ παλλισ-
γίας· ἔχεις οὖν ὅτιν δὴ οὐδέν. τὰ δὴ τῶν ἡτῶν μὴ ἀπλᾶ ἀλλ'
ἐπιβόλα φυλάττεις μάλλον δὲ ἢ τοὺς ἔχεις.

or affrontation

ΠΕΡΙ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ.

ΤΗΝ δὲ κολαχείαν ὑπολάβοι δὴ τις ὁμιλίαν ἀγχαλῆν, ^{ἐκ}
συμφύρουσιν δὲ τῶν κολακεύοντι. τὸν δὲ κέλακα τοιοῦτον
ἵνα, ὥστε πορβόλῃον ἄμα εἰπεῖν, ἐνθυμῇ ὡς ἀποβλέπουσιν
εἰς σέ οἱ δὴ θροποι; τῆτο ὅθεν γίνεται τῶν ἐν τῇ πόλει πλὴν
ἢ τοι. ἡνδοκίμεις ῥῆς ἐν τῇ σοᾷ. πλείονων γὰρ ἢ τεύκοντα
ἀνθρώπων καθημύων, καὶ ἐμπεισόντες λόγῳ, τίς εἴη βέλπτος,
ἀπ' αὐτῶν ἄρξαι μύους πόρῳ, ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν κατενεχθῆναι,
καὶ δῆα τοιαῦτα λέγειν. ἀπὸ τῶ ἱματίου ἀφελθὲν κροκίδα. καὶ εἰ τι
πρὸς τὸ τεῖχος τῆς κεφαλῆς ἀχρῶν πρὸς τῇ ἀπὸ πνύ-
ματος, καρφορομήσαι. καὶ ἐπιγελάσαι δὲ εἰπεῖν, ὅρα, ὅτι δυοῖν
τοὶ ἡμερῶν ἐκ ἐντετύχηκα, πολίων ἐχρηκας τὸν πώγωνά μεσόν
καὶ τῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος, ἔχεις πρὸς τὰ ἔτη μύσανδρον τὴν τεῖχα.
καὶ λέγοντος δὲ αὐτῶν, τοὺς ἄλλοις σιωπᾶν κελεύσαι, καὶ ἐπα-
νέσαι δὲ ἀκόντες. καὶ ἐπισημῆνα δὲ εἰ παύσε, ὁρθῶς, καὶ σκώ-
ψοντι πικρῶς * ἐπιγελάσαι, τὸ τε ἱμάτιον ὥσαι εἰς τὸ σῶμα, ὡς δὴ
οὐ δυναμῶς καταχεῖν τὸν γέλωτα. ἔτι τοὺς ἀπὸ τῶν τῶν ἐπιση-
να κελεύσαι ἕως δὴ αὐτὸς παρέλθῃ. καὶ τοῖς παιδίοις μῆλα καὶ
ἀπτοῖς ὀριάνδρος, εἰσενέγκας δοῦναι, ὁρῶντες αὐτῶν καὶ φιλήσας
δὲ εἰπεῖν, χρῆσθαι πάθος νέοτῃα. ἔτι ὁ κωνομῶς δὲ κρηπίδας,
τὸν πόδα φῆσαι ^{ἐκ} εὐρυθμότερον τοῦ ὑποδήματος. καὶ πορβό-
λῃον πρὸς ἵνα τῶ φίλων, πρὸς δρᾶμῶν εἰπεῖν, ὅτι πρὸς σε
ἔρχεται, ἔτι ἀναστρέψας, ὅτι πρὸς σὲ γέλκῃ. ἀμύει δὲ ἔτι ἐκ
γυναιχείας ἀρῶς δὲ ἀκονῆσαι δυνατὸς ἀπὸ τῆς. ἔτι τῶ ἐστῶ-

28. ψυ-
χρῶς

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

μυῶν, πρῶτος ἐπαγγέσας τὸν οἶνον ἔπειτα μύρων εἰπεῖν, ὡς
μαλακῶς ἐσθίεις καὶ ἄρας ἢ τῷ ἀπὸ τῆς τραπεζῆς, φῆσαι, τῶ-
ν ἄρα ὡς χρηστὸν ἔστι. καὶ ἐρωτῆσαι μὴ ῥιγῇ, ἔειπε δὲ πειθαλέας
βύλεται, ἔπειτα περὶ αὐτὸν. ἔπειτα μὲν ταῦτα λέγων, πρὸς τὸ
εἰς παραπίπτον, ψιθυρίζων, καὶ εἰς ἐκείνον ἀποβλέπων, τοῖς δὲ τοῖς
λοιποῖς. καὶ τῶ παρὸς ἐν ταῖς θεάτρων ἀφελόμενος τὰ πρὸς κε-
φάλαια, αὐτὸς ὑπογράψας. ἔπειτα οἰκίῳ φῆσαι δὲ ἡρχιτεκτο-
νῆας, καὶ τὸν ἀγρὸν δὲ πεφυτεῦσθαι, καὶ τὴν εἰκόνα ὁμοίαν εἶναι. καὶ
τὸ κεφάλαιον, τὸν κέρακα ἔστι θεάσασθαι πάντα ἔλεγοντα καὶ
παραπύοντα οἷς χρεῖσθαι ὑπολαμβάνει.

ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ.

Η ΔΕ ἀδολεσχία, ἐστὶ μὲν διήγησις λόγων μακρῶν ἔπειτα
βουλεύσεων ὁ δὲ ἀδολέσχης, τοῖς τοῖς ὅτι οἷος ὃν μὴ γινώ-
σκει, ταῦτα πρὸς ἀκατέχοντος πλησίον, πρῶτον μὲν τῆς ἐαυτοῦ
γυναικὸς εἰπεῖν ἐκασμίον. εἶτα δὲ τῆς νυκτὸς εἶδεν ἐνύπνιον, τὸ
διηγήσασθαι εἶναι ὡς εἶχεν ὅτι ταῖς δειπνῶν τὰ κατέχευα διεξήγειν
εἶτα δὲ πρὸς χωρὶς τὸ πρὸς γάμου, λέγειν ὡς πολὺ πονηρότε-
ροῖσιν οἱ νῦν ἀνδρες οἱ τῷ ἀρχαῖον, καὶ ὡς ἀξιογέροντα οἱ
πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ὡς πολλοὶ ὅτι δημῶσι ξένοι. ἔπειτα δὲ λαλῶν
ἐν διονυσίων πλῶμον εἶναι. καὶ, εἰ ποιήσεν ὅτι ὡς ὕδωρ, τὰ ἐν τῇ
γῇ βῆπῳ ἔσθαι, ἔπειτα ὁ ἀγρὸς εἰς νέωτα γεωργήσῃ. ἔπειτα, ὡς χαλεπὸν
ἔστι τὸ ζῆν. ἔπειτα, ὡς Δάμιππος μυσηλοῖς μεγίστην δαῖδα ἔσθαι. καὶ
πόσειδι χίονες τῶ ἀδείδ. καὶ, ἄρῃς ἡμεῖς. καὶ, τίς ἔστι ἡμέρα σῆ-
μερον; καὶ ὑπομνή τις αὐτὸν, μὴ ἀφίστασθαι. καὶ ὡς βοηδρομιῶ-
νος μὲν τὰ μυθήματα, πυανελιῶνος δὲ ἀπατούρια, ποσὶ δεῶνος δὲ
κατ' ἀγροὺς διονύσια. πρὸς αἰσάματα ὅτι χρηστοῖς τοῖς τοῖς τῷ ἀν-
δρῶν καὶ ἀφελόμενον ἀπαλλάττειν, ὅστις ἀπύρετος βύλεται
εἶναι.

εἶναι. ἔργον γὰρ Σωαρχεῖα τοῖς μὴτε χολίω, μὴτε απουδίνω
δραγνῶχουσιν.

in simplicitate
ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΙΚΙΑΣ.

Η ΔΕ ἀγροικία δόξειεν αὐτῷ εἶναι ἀμαθία ἀγῆμων ὁ δὲ
ἀγροικὸς, τοιοῦτός τις οἷος κυκεῶνα πινὼν, εἰς ἐκκλησίαν πο-
ρεύεται. καὶ τὸ μύρον φάσκειν οὐδὲν τοῦ θύμου ἡδὺν ὀρεῖν. καὶ
μείζω τῆ ποδὸς τὰ ὑποδήματα φορεῖν. καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ
λαλεῖν. καὶ τοῖς μὲν φίλοις καὶ οἰκείοις ἀπιτεῖν, πρὸς δὲ τοῖς αὐτῷ
οἰκέταις ἀνακοινοῦσθαι περὶ τῶν μεγίστων, καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ ἐργα-
ζομένοις μιαιφάνεσθαι ἐν ἀγρῷ, πάντα τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διη-
γεῖσθαι. καὶ ἀναβεβλημένως ἀνὰ τῷ γόνατι, καθίζανειν, ὥστε τὰ
γυμνά αὐτῷ φαίνεσθαι. καὶ ἐπὶ ἄλλῳ μὲν μὴτε θαυμάζειν, μὴτε
ἐκπλήττεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὅταν δὲ ἴδῃ βῆν, ἢ ὄνον, ἢ τράχυν, ἐξη-
κῶς θεωρεῖν. Ἐπεσάρων δὲ ἐν ἐκ τῷ ταμείῳ, δειλῶς * φαγεῖν, καὶ ἴσ. δεινός
ζωρότερον πεινῶν καὶ τιμὴν σιτοποιὸν πειρεῖν λαθεῖν. κατ' ἀγέσας μετ'
αὐτῆς τοῖς ἐνδον πᾶσι καὶ αὐτῷ * τὰ ὀπιτηδέα. καὶ ἀειτῶν δὲ ἄμα γρ. αὐτὰ
τοῖς ὑποζυγίοις ἐμβολοῦν τὸν χέρην. καὶ κῆφαντες τιμὴν θύραν ἐπα-
κοῦσαι αὐτοῖς. καὶ τὸν κύνα περσοκαλεσάμενος, καὶ ὀπιλαβόμενος
τῷ ῥύγχει, εἰπεῖν, οὗτος φυλάσσει τὸ χωρίον, καὶ τιμὴν οἰκίῳ, καὶ
τοῖς ἐνδον. καὶ τὸ ἀργύριον ὃ πῶς τῷ λαβὼν ἀποδοκιμάζειν, λίαν
μὲν λυπεῖν * (εἰ), καὶ ἕτερον ἄμα ἀλλάττειν. καὶ ὃ ἀροῖον ἐχρη- ἴσ. λεωτόν
σεν, ἢ κῆφινον, ἢ δρέπανον, ἢ θύλακον, ταῦτα τῆς νυκτὸς κατὰ ἀγρο-
πνίδην ἀναμιμνησκόμενος *. καὶ εἰς αὐτοῦ κατὰβαίνων, ἐρωτῆσαι τὸν λείπει πι,
ἀπὸ τῶν τῶν πόσου ἦσαν αἱ διφθέρα καὶ τὸ πάριχος, καὶ εἰ σήμερον ἴσ. ἀνα-
εἰ ἀγῶν νυμνῶν ἀγῆ. καὶ εἰπεῖν εὐθύς, ὅτι βέλεται κατὰβᾶς πρὸς τῆν.
ἀποκείρεσθαι, καὶ ἐν βδελυγείᾳ δὲ ἄσαι, καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα δὲ
ἡλοῖς ἐκτρέψαι. καὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ παριὼν κομίσασθαι παρ' ἀρχίου
τοῖς ταίχοις *.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ.

Η ΔΕ ἄρεσκα, ἐστὶ μὲν, ὡς ὄρα, ἀειλαβεῖν, ἐντευξίς τε
 ὅτι τὰ βελτίστη ἡδυνῆς παρὰ σπουδαστική· ὁ δὲ ἄρεσκος,
 ἀμύγει τοῖς πόσις οἷος πόρρωθεν παρὰ σαυροῦσας, καὶ ἀνδρά κρᾶπι-
 σον εἰπών, καὶ θαυμάσας ἰκανῶς, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ μὴ ἀφίε-
 ναι, καὶ μικρὸν παρπέμψας, ἔρωτήσας ποῦτε αὐτὸν ὄψεται, ἐπὶ
 ἐπαγνῶν ἀπαλλάττεται. ἔπειτα κληθεὶς δὲ παρὰ δίαυτον, μὴ
 μόνον ὡς παρέστι βούλεται ἄρεσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντιδικῶν, ἵνα κρι-
 νὸς εἴη δίκη. καὶ τοῖς ξένοις δὲ εἰπεῖν ὡς δικαιοτέρα λέγουσι τῇ πολι-
 τῇ. καὶ κεκλημμένος δὲ ὅτι δειπνον, κελύσαι καλέσαι τὰ παῖδια
 τὸν ἐστῶντα καὶ εἰσιόντα, φῆσαι σύ κεν ὁμοιότερα εἴη ὡς πατεὶ καὶ
 παρὰ σαυροῦσας, φιλήσαι, καὶ παρ' αὐτὸν καθίσαι. ἔπειτα μὲν
 συμπάσῃ αὐτὸς, λέγων, ἀσπὸς, πέλεκυς. τὰ δὲ ὅτι τῆς γαστρός
 εἴαν κατεῖδεν, ἅμα θλιβόμενος, καὶ πλεῖστα καὶ ἀποκείρεται, καὶ
 τοῖς ὀδόντας λουκεῖ ἔχον. ἔπειτα ἡμέτερα δὲ χρῆσαι μετὰ βουλήσας, καὶ
 χρίσασθαι ἀλείφεται. ἔπειτα μὲν ἀρεσῆς παρὰ τὰς τραπέζας
 παρὰ σφοδρῶν τῇ δὲ γυμνασίῳ ἐν τοῖσι δακτύλοις, ὃ δὲ ἐφηβοὶ
 γυμνάζονται. τὰ δὲ ἡγεῖται καὶ ἡγεῖται, ὅττι μὴ ἡγεῖται, πλησίον τῇ γρα-
 τηῶν. ἔπειτα ἀρεσῆς αὐτὸν μὲν μηδὲν, ξένοις δὲ εἰς βυζάντιον ὅτι
 σάλμαται καὶ λακωνικὰς κύνας, εἰς κύλινκον. ἔπειτα μέλι ὑμῆτιον, εἰς
 ῥόδον καὶ τὰ τοιαῦτα ποικίλιν, τοῖς ἐν τῇ πόλει διηγείσας. ἀμύγει δὲ καὶ πύθησαν
 ἀρέσκειν δένος, ἔπειτα πύθησαν κτήσασθαι, ἔπειτα σκελικάς παρὰ σφοδρῶς, ἔπειτα
 δερκαδεῖς ἀσπράγγους, ἔπειτα τυριακάς τῇ γροχύλων ληκύντοις, καὶ
 βακτηρίας τῇ σκολιῶν, ἐκ λακεδάμονος, καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν
 Πέρσας ἐνφασμῶν, ἔπειτα αὐλίδιον παλαμφορικὸν κένιν ἔχον, καὶ σφαι-
 ριστήριον καὶ ὅτι παρὰ τῶν ἀεί τοις φιλοσόφοις, τοῖς ὁφισαῖς, τοῖς ὁπλο-
 μάχαις, τοῖς ἀρμονικοῖς ὅτι δεικνύσασθαι. ἔπειτα αὐτὸς ἐν ταῖς ὅτι δειξέσθαι
 ὕστερον εἰπεῖν, ὅτι τῇ θεωρίῳ, παρὰ ἑτέρων, ὅτι ἴδου ὅτι ἡ παλαιά γρά-

ΠΕΡΙ

ἰσ. αὐτῶ

ἰσ. ἡμεῖς
καὶ

γρ. χρᾶν
αὐ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.
ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΙΑΣ.

Η ΔΕ ἀπὸνοια, ἔστιν ὑπομονὴ ἀγρῶν ἔργων καὶ λόγων. ὁ δὲ ἀπονενοημένος, τοιοῦτός τις, οἷος ὁμῶσαι ἄχρῃ, κακῶς ἀκροῖσαι, καὶ λοιδορηθῆναι διωάμενος τὰς ἡτῆς ἀγρῶνός τις, καὶ ἀνασυρμένος, ὅς περ τοποιός. ἀμέλῃ διωάμενος καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κέρδακα, καὶ παρῶσαι ἔχων ἐν καμικῇ χερσὶ, καὶ ἐν ταύμασι ἵπτοις χαλκίς ἐκλέγαν, κατ' ἑκάστον παριών. ὅς μάχεσθαι τοῖς τὸ σύμβολον φέρουσι, καὶ παρῆκα θεωρεῖν. δεινός δὲ ὅς περ δοχεῖσαι, καὶ πορνοδοσκῆσαι, καὶ τελωνῆσαι, καὶ μηδεμίαν ἀγρῶν ἔργασίαν ἀποδοκιμάσαι, δηλὰ κηρύττειν, μαγάρθῃ, κυβώθειν, τὴν μητέρα μὴ πρέφειν, ἀπάγεσθαι κλοπῆς, τὸ δεσποτικόν πλείω χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὐτῆς οἰκίαν. ὅς τῷ δι' αὐτῆς δόξειε τῇ περὶ αἰσάντων τοῖς ὄχλοις, καὶ παρῆκα λουῶτων, μεγάλη τῇ φωνῇ ὅς παρερρώμα δαλεγομένων παρὲς αὐτοῖς καὶ λοιδορομένων καὶ μεταξὺ οἱ μὲν παρῆκασιν, οἱ δὲ ἀπῆκασιν ἀκροῖσαι αὐτῶν. ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀρχῇ, τοῖς δὲ συλλαβῇ, τοῖς δὲ μέρσι τῶν παρῆκατος λέγει οὐκ ἄλλως θεωρεῖσθαι ἀξιών τὴν ἀπὸνοίαν αὐτῶν, ἢ ὅτι μὴ πανήγυρις. ἰκανός δὲ καὶ δίκας τὰς μὲν φθύναν, τὰς δὲ διώκειν, τὰς δὲ ἐξόμνυσαι, ταῖς δὲ παρῆκα ἔχων ἔχινον ἐν τῇ παρῆκα πῆξιν, καὶ ὀρμασθεῖς γραμματῶν ἐν ταῖς χερσίν. ὅς ἀποδοκιμάζων δὲ οὐδὲ ἅμα πολλῶν ἀγρῶν ἐρατηγεῖν, ὅς ἐνθὺς τούτοις δεικνύειν, ὅς τῆς δραχμῆς τὸ κοντεῖα ἡμιβόλια τῆς ἡμέρας παρῆκασθαι, ὅς ἐφοδεύειν τὰ μαγάρθῃ, τὰ ἰχθυοπωλῆα, τὰ τειχοπωλῆα, ὅς τοῖς πόκεσι ἀπὸ τῶν ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγαν. ἐργάδης δὲ εἰς, τὸ σῶμα εὐλύτον ἔχοντες παρὲς λοιδορεῖαν, ὅς φησὶ μέντοι μεγάλη τῇ φωνῇ, ὡς στυγχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγρῶν ὅς τὰ ἐργαστήρια.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΛΑΛΙΑΣ.

Η ΔΕ λαλιά, εἴ τις αὐτὴν οὐκ οἶδε βούλοιοτο, εἴη δὲ
 ξένον ἀκράσια τῷ λόγῳ. ὁ δὲ λαλῶν, τοιοῦτός τις, οἷός τ' ἐν-
 τυγχάνοντι εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτι πρὸς αὐτὸν φθόνος γένηται, ὅτι οὐδὲν λέγει· ὅ-
 τι αὐτὸς πρῶτον οἶδε, ὅτι αὐτὸν ἀκούῃ αὐτὸς, μαθήσεται. ὁ μεταξὺ δὲ
 ἀποκρινόμενος, ἡποβάλλει, εἰπας σὺ, μὴ ὅτι λαλῶν ὁ μέλλεις λέ-
 γειν. καὶ εὖ γε ὅτι μευπέμνησας. ὁ τὸ λαλῶν ὡς χρησίμῳ που ὁ
 παρέλιπον ὁ ταχὺ γε σιωπῆρας τὸ πρῶτον. ὁ πάλαι σε παρετή-
 ρω εἰ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐμοὶ κατενεχθήσῃ. ὁ ἑτέρως ἀφορμας τοιαύτας
 ποιεῖσθαι, ὥστε μὴδὲ ἀναπνεῦσαι τὸ ἐντυγχάνοντα. καὶ ὅταν γε
 τοῖς κατ' ἓνα ἀποκρίσῃ, δεινὸς ὁ ὅτι τοῖς ἀδρόχως ὁ σιωπευκὴς
 πορθυῖται, καὶ φυγεῖν ποιῆσαι μεταξὺ χρηματίζοντος. καὶ εἰς τὰ δι-
 δασκαλῶν δὲ ὁ εἰς τὰς παλαιέρας εἰσιῶν, κωλύει τοὺς παῖδας
 πρὸς μὲν τὰ πρῶτα, ὁ πρὸς λαλεῖν τοῖς παιδοτρέβοις ὁ δι-
 δασκάλοις καὶ τοῖς ἀπέναντι φάσκοντες δεινὸς πρὸς πέμψαι, καὶ ἀπο-
 καταστῆσαι εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ πυθόμενος τὰς ἐκκλησίας ἀπαγγέλλειν.
 πρὸς διηγέσθαι δὲ καὶ τὴν ἐπ' Αἰσωφώντος ποτὲ γρομυῖον
 τῷ ῥήτορι μάχην, ὁ τὴν Λακεδαιμονίων ὅτι Λυσυμάχου, καὶ οὐκ
 ποτὲ λόγους αὐτὸς εἶπεν ἐνδοκιμήτας ἐν τῷ δῆμῳ. καὶ κατὰ τὴν
 πληθύν γε ἅμα διηγεύμενος, κατηχεῖται παρεμβολῆν ὥστε τοὺς
 ἀκούοντας, ἢ τοὶ ὅτι λαλῶν, ἢ νυσάζει, ἢ μεταξὺ καταλιπόντας
 ἀπαλλάττεσθαι. ὁ σιωπῆρας δὲ, κωλύσαι κρίναι, καὶ σιωπεω-
 ρῶν, θεάσασθαι, καὶ σιωπῆρας, φανερῶν λέγων ὅτι χαλεπὸν τὰ λα-
 λῶν ὅτι σιωπῶν. ὁ ὡς ἐν ὑγρῷ ὅτι ἡ γλῶττα. ὁ ὡς οὐκ αὐ-
 σιωπήσθαι, ὅτι εἰ τὸ χελιδόνων δόξεν αὐτῷ εἶναι λαλίστερος. καὶ σιω-
 πτόμενος ἡπομειναι καὶ ὑπὸ τῇ αὐτῇ παιδίῳ, ὅταν αὐτὸν ἤδη
 κατεύδῃ βουλόμενος κελεύει, λέγοντα ταῦτα, λαλεῖν πᾶσι ἡμῖν,
 ὅπως αὐτῷ ἡμᾶς ὑπὸν λαλῶν.

ΠΕΡΙ

Η ΔΕ λογοποιία, ἐστὶ σκευή τις ψευδῶν λόγων καὶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ὧν βούλεται ὁ λογοποιῶν. ὁ δὲ λογοποιός, τοιοῦτός τις, οἷος ὑποκρίσας τὰ φίλα, βύθιος καταβαλὼν τὸ ἦθος, ἢ μειδιάσας, ἐρωτῆσαι, πόθεν σὺ, καὶ τί λέγῃς, καὶ, ἔχῃς ποῦ τῷδε εἰπεῖν καμνόν; καὶ ὅτι βαλὼν ἐρωτᾷ, μὴ λέγεται τι καμνότερον; καὶ μὲν ἀγαθὰ γὰρ ὅτι τὰ λεγόμενα. καὶ οὐκ ἐάσας ἀποκρίνασθαι, εἰπεῖν, τί λέγῃς; οὐδὲν ἀκήκοας; δοκῶ μοι σὲ βωχέσθην καμνῶν λόγων. καὶ ἐστὶν αὐτῷ ἢ γραπτότης, ἢ παῖς Αἰεῖδος τοῦ ἀληθοῦς, ἢ Λύκων ὁ ἐργασίας πολεμικῶς ἐξ αὐτῆς τῆς μάχης, οὗ φησὶν ἀκηκέναι. αἱ μὲν οὖν αἰσφοραὶ τῶν λόγων τοιαῦταί εἰσιν * αὐτῶν, ὧν οὐδεὶς αὐτῶν ἔχει ὅτι παρὰ τὴν ἀλήθειαν. διηγεῖται δὲ τοῦτοις φάσκων λέγειν, ὡς Πολυπέρχων καὶ ὁ βασιλεὺς μάχῃ νενίκηκε, καὶ Κάστωδρος ἐζώρηται. καὶ εἴπῃ τις αὐτῷ, σὺ ὅτε τοῦτα πεινῶς; φήσιν, τὸ παρὰ τὴν ἀλήθειαν βοᾷς γὰρ ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνῃ, καὶ πόρτα συμφωνῇ. τοῦτα γὰρ λέγειν ποῦ τῆς μάχης, ἢ πολλῶν τὸν * ζῶντων γεγεμέναι. εἰ γὰρ αὐτῶν καὶ σημείον τὰ παρὰ τὴν ἀλήθειαν ἐν τοῖς παρὰ τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷν γὰρ αὐτῶν πόρτων μεταβεβληκέντα. λέγει δὲ ὡς καὶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν τοῖς κρυπτόμενον πῖνα ἐν οἰκίᾳ, ἥδη πέμπτην ἡμέραν ἤκοντα ἐκ μακεδονίας, ὅς πόρτα τοῦτα εἶδε. καὶ πόρτα διεξιὼν, πῶς, οἶεσθε, πιθανῶς χετλιάζει; λέγων, δυστυχὴς Κάστωδρος, ὡς παλάμωρος, ἐν θυμῷ τὸ τὴν τύχης· ἀλλ' οὐκ ἰσχυρὸς γυμνασμός. καὶ δεῖ ὅτε αὐτὸ σε μόνον εἰδέναι; πᾶσι ὅτε τοῖς ἐν τῇ πόλει παρὰ τὴν ἀλήθειαν μετὰ τὴν μάχην. τῶν τοιούτων αἰσφορῶν τεταύμακα τίποτε βέλων) λογοποιουῶντες. ὅς γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτελως ἀπαλλάτθουσι. πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλανείοις παρὰ τὴν ἀλήθειαν ποιοῦμενοι, τὰ ἱμάτια ἀποβεβλήκασι. οἱ δ' ἐν τῇ ποταμῷ πεζομαχία καὶ ναυμαχία νικῶντες, ἐρήμους δίχας ὠφλήκασι,

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

εἰσὶ δ' οἱ καὶ πλεῖστοι λόγῳ κατακράτος ἀγροῦντες παρεδὲ πνήθη-
σαν. πόλιν δὲ ἑλαλίπωρον αὐτῶν ἔστι τὸ ὀπιτήδευμα. ποῖα γὰρ
οὐ σοῦ, ποῖα δὲ ἐργασθεῖω, ποῖα δὲ μέρη τῆς ἀγροῦς οὐ διημε-
ρβόουσι, ἀπαυδαῖν ποιοῦντες τοῖς ἀκούοντάς οὕτως, καὶ κατα-
πονοῦντες τὰς ψευδολογίας;

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ.

Η ΔΕ ἀνασχυντία, ἐστὶ μὲν, ὡς ὄρω λαβὴν, καταφρόνησις
δόξης, ἀγροῦ ἐνεκα κέρδους· ὁ δὲ ἀνασχυντής, τοιοῦτος, οἷος
πρῶτον μὲν ὅν ἀποφέρει, πρὸς τοῦτον ἀπελθὼν δαμνείει· εἴτα
θύσας τοῖς θεοῖς, αὐτὸς μὲν δάπνην παρ' ἑτέρῳ, τὰ δὲ κρέα ἀποπι-
θέναι ἄλλοι πάσας· καὶ προσκομῆσά μιν τὸν ἀκάλουτον δοῦναι
ἀπὸ τῆς τραπέζης ἄρας κρέας καὶ ἄρτον, ὅς εἴπειν ἀκούοντων πάν-
των, ὡς τοῦτο ἡμῖν· ὅφρων δὲ ὑπομιμνήσκῃ τὸν κρεωπώλην,
εἴ τι χρησίμῳ αὐτῷ γένηται· καὶ ἐσθλῶς πρὸς τὰς σάββατα, μά-
λιστά μὲν κρέας, εἰ δὲ μὴ, ὅσῳ εἰς τὸν ζυγὸν ἐμβάλλῃ καὶ εἰς
μὲν λάβῃ, ὅς ἔχῃ. εἰ δὲ μὴ, ἀρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολί-
κιον, ἅμα γελαῖν ἀπαλλάττει· καὶ ξένοις δὲ αὐτῷ κρέα ἀγο-
ράσας, μὴ δοῖς τὸ μέρος, θεωρεῖν. ἄρην δὲ καὶ τοῖς εἰς τὴν ὑπεραίαν,
καὶ τὸν παιδαγωγόν. ὅσα ἐωνημῶς ἀξία τις φέρῃ, μεταδοῦναι
κελεύσας ὅς αὐτῷ καὶ ὅτι τὴν ἀλλοτεῖαν οἰκίαν ἐλθὼν, δανείξ-
ασθαι κριθάς, ποτὲ δὲ ἄχουσι. καὶ ταῦτα χρησάμενος, ἀναλίσκας
ἀποφέρει πρὸς αὐτόν. δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῇ
βαλανείῳ προσελθὼν, ὅς βαλῆας ἀρύτανα, βοῶντος τῷ βαλα-
νέως, αὐτὸς αὐτῷ καταχέει, ὅς εἴπειν, ὅτι λέλουται, ἀπὼν κα-
κεῖ, οὐδεμίαν ἔχει χάριν.

γρ. θέαν

ΠΕΡΙ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.
ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΛΟΓΙΑΣ.

7

Η ΔΕ μικρολογία ἐστὶ φθδωλία τοῦ ἀφάφορου ὑπὸ τὸν
καρὸν. ὃ ὅ μικρολόγος, ποιούτης τις, οἷος ἐν ᾧ μίλι ἡμι-
βόλιον ἀπαρτεῖν ὅτι πλὴν οἰκίαν, ἔς συνασιτῶν ἀριθμεῖν πόσας κύ-
λικας ἐκαστος πέπωκε. καὶ ἀπάρχεται ἐλάχιστον τῇ Αρτέμιδι τῇ
συνοδῇ πνοῦντων. ἔς ὅσα μικροὶ τις ᾠριάνητος λογίζεται, πᾶντα
φάσκειν εἶναι ἄλγος. καὶ οἰκίτου χύτραν ἢ λοπάδα κατὰξαντος
εἰς παρᾶξαι ἀπὸ τῇ ὀπιτηδείων, ἔς τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης
τείχαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰς κιβω-
τοὺς, καὶ διφᾶν τὰ καλύμματα. καὶ ἐὰν τι πωλῇ, τοσούτου ἀποδο-
ῶν, ὥς τε μὴ λυσιτελεῖν τῷ ᾠριάνῃ. καὶ οὐκ ἀνὲρ ἐάσαι οὔτε
συκτραγήσαι ἐκ τῆς αὐτῆς κήπου, οὔτε διὰ τῆς αὐτῆς ἀγροῦ
πορδύλλωαι, οὔτε ἐλάαν ἢ φοίνικα τῇ χαμαὶ πεπλωκότων ἀν-
ελέα. καὶ τοὺς ὄρους ὃ ὀπισθοπεῖα ὁσημέραι, εἰ διαμύσειν οἱ
αὐτοί. δφνός ὃ καὶ ὑπὸ ἡμερῶν παρᾶξαι, καὶ τόκον τόκου καὶ ἐσιῶν
δημότας, μικρὰ τὰ κρέα κέρπας παρᾶξαι, καὶ ὀφωναῖν, μηδὲν
ᾠριάνητος, εἰσελθεῖν. καὶ ἀπαρρεῦσαι τῇ γυναικὶ μήτε ἄλλας
χρῶννύειν, μήτε ἐλλύχνιον, μήτε κύμινον, μήτε ὀρίανον, μήτε
οὐλάς, μήτε τέμματα, μήτε θυρήματα. ὅθεν λέγεται ὅτι τὰ
μικρὰ ταῦτα, πολλὰ ἐστὶ τῆς ἐνιαυτοῦ. καὶ ὅσον δὲ, τῇ μικρο-
λόγων καὶ τὰς ἀργυροθήκας, ἐστὶν ἰδεῖν εὐρωτιώσας καὶ κλεῖς ἰωρῆδας
καὶ αὐτοὺς ὃ φορητῶν ἐλάττω τῇ* μικρῶν τὰ ἱμάτια, καὶ ἐκ λη-
κυθίων μικρῶν πᾶν ἀλειφομήτοις, καὶ ἐν χερσὶ χειρομήτοις, καὶ τὸ
μέσον τῆς ἡμέρας* ὑπολυομήτοις καὶ παρὸς τοὺς γραφεῖς δια-
τεινομήτοις, ὅπως τὸ ἱμάτιον αὐτοῖς ἔξει πολλὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ῥυ-
παῖνηται τὰ χυ.

185

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ῥητορικῆς
 ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΥΡΙΑΣ.

ΟΥ χαλεπὸν δὲ ὅστις πρὸς βδελυρίαν διοίσαται. ἔστι γὰρ
 παῖδι ὅστις φανῆς καὶ ἐπονείδιστος. ὁ δὲ βδελυρὸς, τοιοῦτος,
 οἷος ὑποκνήσας γυναιξὶν ἐλδοτέραις, ἀνὰ συρράμνους δείξαι τὸ
 αἰδοῖον. καὶ ἐν θεάτρῳ κροτεῖν, ὅταν οἱ ἄλλοι παύωνται, ἔσυνείπειν
 οὐδὲν ἡδέως θεωροῦσιν οἱ λοιποί. ἔσταν σιωπήσῃ τὸ θεάτρον, ἀνα-
 κύψας ἐρυγεῖν, ἵνα τοῖς καθημέροις ποιήσῃ μεταστροφῶν. καὶ
 πληθούσης τῆς ἀγροῦς προσελθὼν πρὸς τὰ κέρνα, ἢ τὰ μῆ-
 λα, ἢ τὰ ἀκρόδρυα, ἐσηκῶς τραγηματίζεσθαι, ἅμα τὰς πωλοῦντι
 προσλαλῶν. καὶ καλέσαι τὸν παρόντων ὀνομασίην, ὥς μὴ
 σιωπῆς ὅστις. καὶ ἀπεύδοντα δὲ πρὸς ὁρῶν, ὡς μεῖναι κελεύσας. καὶ
 ἡττωμένῳ δὲ μεγάλῳ δίκην, ἀπιόντι ἀπὸ τῆς δικαστηρίου προσ-
 ελθεῖν, ἔσυνπαθεῖν, καὶ ὁφώνῃ ἑαυτὸν, ἔσυνλητρίδας μιαιφύ-
 οσαι. καὶ ἀφικνεῖν τὸν ἀπαυτῶσι τὰ ὁφώνημά, καὶ ὡς ἀκα-
 λῆν ὅτι ταῦτα. καὶ διηγείσθαι πρὸς πρὸς κούρην, ἢ μυρ-
 πώλιον, ὅτι μεθύσκεσθαι μέλλει. ἔσυνοπώλῳ, κεκραμένον τὸν
 οἶνον τὰς φίλῳ ἀποδῶν. ἔσυν ὅτι θεῶν ἰσχύϊ ἀνὰ δέη πορεύεσθαι,
 ἀπιῶν, τοῖς ἡμέτεροις * ἡνίκα πρὸς ἡνίκα ἀφίσσιν οἱ θεατῶναι. ἔσυν δη-
 μῶν δημοσίᾳ, τὸ μὲν ἐν τῇ πόλει ἐφόδιον οἶκοι καταλιπεῖν,
 πρὸς τὸν συμποσέου τῶν δανείζεσθαι. ἔσυν τὰς ἀκροῦντα ὅτι
 θεῖναι μείζον φορτίον ἢ δυνάται φέρειν, καὶ * ἐλάχιστα ὅτι τῆς
 τῶν ἱκανῶν. καὶ ἀπὸ τῆς ξενίων τὸ μέρος τὸ αὐτοῦ ἀπαμύνασθαι ἀποδῶ-
 ν. καὶ ἀφ' ὁμοῦ ἐν τῇ βαλαμείᾳ, καὶ εἰπὼν, σαπρὸν γε τὸ ἔλαμον
 ἐπρίω, ὡς παιδαίῳ, ὡς ἀλλοτεῖῳ ἀλείφειν. καὶ τῶν ἀνισκο-
 μένων χαλκῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν οἰκετῶν δένος ἀπαμύνασθαι
 τὸ μέρος, καὶ τὸν ἐρμῶν. τὰ δὲ δὴ τοιαῦτα φηδανίῳ
 μέτρῳ τὸν πρὸς δακτύλου ἐκκεκρουσμένῳ μετρίῳ * αὐτὸς τοῖς ἐνδόν, τὰ
 ὅτι τῆς σφόδρα ἀποφῶν, ὑποπρίασθαι φίλου ὅτι λαβὼν, ἀπο-
 δοῦναι.

ἴσ. ἔαν,
 καὶ πρ.

ἴσ. ἐλάττω

ἴσ. αὐτοῖς

δοῦναι. ἀμέλει δὲ καὶ χρέος ἀποδιδόναι τριάκοντα μναί, ἐλαττον τέ-
τρασι δραχμαῖς ἀποδιδόναι. καὶ φράτορας ἑστάν, ἀγτεῖν τοῖς αὐτοῖς
πασι ἐκ τῶ χρινοῦ ὅσον. τὰ δὲ καταλφπόμῃνα ἀπὸ τῆ τραπέζης
ἡμίση τῇ ῥαφανίδων ἀπογράφει, ἵνα οἱ δὲ φανοῦντες παῖδες
μὴ λάβωσιν.

Importunitate

ΠΕΡΙ ΑΚΑΙΡΙΑΣ.

ΗΜΕΝ οὖν ἀκαίρια, ἔστιν ὅτι βύζις λυπούσα τοῖς ἐν-
τυχάνοντες. ὁ δὲ ἀκαίριος, τοιοῦτός τις, οἷος ἀχρηστούς
προσελθὼν ἀνακρινούσας, καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν ἐρωμῆν κωμά-
ζῃν πυρέθουσας. καὶ δίκην ὠφληκέτα ἐγὼ πρὸς προσελθὼν κελῶ-
σαι αὐτὴν ἀναδέξασθαι. καὶ μὴ τυρήθῃ παρῆναι, τῶ πρὸς φάμα-
τος ἥδη κεκριμένου. καὶ κεκλημένου εἰς γάμοις, τῶ γυναικείου
γῆμοις κατηγρῆν καὶ ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ ἤκοντες ἄρτι, πρὸς φάμα-
λῆν εἰς πείπατον. δῆλός δὲ καὶ προσάγειν ὠνητὴν πλείω διδόν-
τα ἥδη πεπρακτό. καὶ ἀκηκέτας ἔμεμαθηκέτας ἀνίστασθαι
ἐξ ἀρχῆς διδάσκων. καὶ πρὸς θυμὸς δὲ ὅτι μελεθῆναι αὐτὸν μὴ
βούλεται τις γνέσθαι. ἀγχεύεται ὃ ἀπείπασθαι, ἔπειτα γνόντας καὶ
ἀναλίσκοντας ἤκων τὸ μὲν ἀπατήθῃ. καὶ μασιγούμῃ οἰκέτου
παρεστῶς, διηγείσθαι ὅτι καὶ αὐτὸς ποτε παῖς οὕτω πληγὰς λα-
βὼν ἀπήγξατο. καὶ παρὼν διαίτη, συγχρῆν, ἀμφοτέρων βουλο-
μένων ἀφελύεσθαι. καὶ ὀρχισάμενος ἀφαισθαι ἐταίρου μὴδὲ
πρὸς μεθύοντος.

ostentatione

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ περὶ ἐργία δὲ ἐξ ἑκῆς πρὸς ἀπορίοις τις λόγων ἔ-
πρὸς φάμα, μετ' ὀνοίας. ὁ ὃν περὶ ἐργος, τοιοῦτός τις, οἷος

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ἐπαγγέλλεαυ ἀνάσας ἂ μὴ διωήσῃ. καὶ ὁμολογουμένου τῷ
 παρὰ γὰρ δικαίᾳ εἶ), ἐν πινυ γὰρ ἐλεγχθῆναι. καὶ πλείω δὲ ἐπ-
 αναγκάσαι τὸν παῖδα κερῆσαι ἢ ὅσα διώδονται οἱ παρόντες ἐκ-
 πίν. καὶ διεκρίβν τοῖς μαχομένοις, καὶ ἥς οὐ γνώσκῃ ἀπὸ τοῦ ἡγ-
 σαυ, εἴτα μὴ διώαυ θυρῇ οὐ πορβύεται. καὶ τὸν στρατηγὸν δὲ
 πορσελθὼν ἐρωτῆσαι, πότε μέλλῃ πορβαθῆαυ, καὶ τῇ μὲν πῶ
 αὐριον πορβαγέλλῃ. καὶ πορσελθὼν τῷ πατρὶ εἰπεῖν, ὅτι ἡ μῆ-
 τηρ ἡδὴ κατεύδῃ ἐν τῷ δωματίῳ. καὶ ἀπαρβύοντες τοῖς ἰατρῶ,
 ἴσ. τῷ κραι ὅπως μὴ δώσῃ οἶνον τῷ * καλλωπιζομένῳ, φήσας βούλεαυ δὲ
 παλω- πειρῶν λαμβάνῃ, εὐτρεπίσαι * τὸν κακῶς ἔχοντα. καὶ γυναικὸς ὅ
 μένω τελευτησάσης, ἐπιγρᾶψαι ὅτι τὸ μνήμα, τῷ τε ἀνδρὸς αὐτῆς ἐ
 γρ. διτρε- τῷ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἐ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τοῖνομα, ἐ ποταπῇ
 πίσας ὅτι ἐ πορσεπιγρᾶψαι ὅτι οὗτοι πόρυτες χρῆσοι ἦσαν. καὶ ὁμνῶναι
 μένων, εἰπεῖν πορὸς τοῖς πορρεσηκῶς, ὅτι καὶ πορῶτερον πολλὰ
 κῆς ὁμόμοκα.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ καὶ ἡ ἀναίσθησία, ὡς ὅρα εἰπεῖν, βραδυτῆς ψυχῆς
 ἐν λόγῳ καὶ πορᾶξουσιν. ὁ δὲ ἀναίσθητος, τοιοῦτος τις οἶος λογ-
 σάμενος τῆς ψήφοις, ἐ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν πορβακα-
 γήμενον, τί γίνετα. ἐ δίκην φεύγων, καὶ τῷ τὴν εἰστένα μέλλων, ὅτι
 λαθόμενος εἰς ἀρεθὸν πορρεύεαυ. καὶ θεωρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ μόνος
 καταλείπεαυ κατεύδων. καὶ πολλὰ φαγὼν τῆς νυκτὸς, καὶ ὅτι τῷ
 κου ἀνισάμενος, ὑπὸ κυνὸς τῆς τῷ γείρονος δηγθῆναι. καὶ λαβὼν καὶ
 ἀποθεῖς αὐτὸς τῷ ζῆτειν, ἐ μὴ δύνααυ εὐρεῖν. καὶ ἀπαγγέλλοντος
 ἱνὸς αὐτῷ ὅτι τετελεύτηκῇ τις αὐτῷ τῷ φίλων, ἵνα πορβαγῆται,
 σκυθροπάσας καὶ δακρύσας, εἰπεῖν, ἀγαθῇ τύχῃ. δεινὸς ὅ καὶ, ἀπο-
 λαμβάνων ἀργύριον ὀφειλόμενον, μῆτρως πορβαλαβῆν, καὶ χίμω-
 νος ὄντος μάχεαυ τῷ παιδί, ὅτι σκύοις οὐκ ἡγρόρασε. ἐ τὰ παιδιά
 εἰ αὐτῷ

εαυτ' παλαίειν ἀναγκάζων, καὶ ἔρχαζεν, ἵνα εἰς κόποις ἐμβάλλειν. καὶ
 ἐν ἀγρῶ αὐτοῖς φακὴν ἔβαν, δις ἄλλας εἰς πλὴν χύτραν ἐμβάλλων,
 ἄβρωτον ποιῆσαι. καὶ οὕτως τῷ διῷ, εἰπεῖν, ἡδὺ γε * τὸ ἄστρον γρ. πάντων
 νομίζειν, ὅτι δὴ ἔτι αἱ ἄλλαι λέγουσι πάσης. καὶ λέγοντες τινος, πό-
 τος οἶε καὶ ταῖς ἱεραῖς πύλαις ὄξειν ἐνέσται νεκροῖς; πρὸς τοῦτον
 εἰπεῖν, ὅσοι ἐμοὶ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΠΕΡΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ.

Η ΔΕ αὐτὰρ ὅσα, ἔστιν ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόχοις. ὃ δ' αὐτὰρ
 δης, τοιοῦτος τις, οἷος ἐρωτηθεὶς, ὃ δὲνα ποδ' ὅστιν, εἰπεῖν,
 παρὰ γὰρ μοι μὴ παρέχε. καὶ παρὰ σαυροῦ τοις, μὴ αἰτιπαρο-
 ειπεῖν. καὶ παλῶν τι, μὴ λέγειν τοῖς ὠνούμενοις, πόσου δὲ ἀπο-
 δοῖτο, ἀλλ' ἐρωτᾷν τί εὐρίσκει. ἔ τοις ἡμῶσι, καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς
 ἐορτὰς, εἰπεῖν ὅτι οὐκ δὲ γήνοιντο διδομένα. ἔ οὐκ ἔχον συγγνώμην
 οὔτε ἔδ' ἀπόδομτι αὐτὴν ἀχυσίως, οὔτε τὰς ὠδομτι, οὔτε τὰς
 ἐμβαίητι. καὶ φίλῳ δὲ ἔρχεον κελεύσομτι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ
 αἰ' δόση, ὕστερον ἤκειν φέρων, καὶ λέγειν ὅτι ἀπόλλυσι καὶ τοῦτο τὸ
 ἀργύριον. καὶ παρὰ πλάσας ἐν τῇ ὁδῷ, δεινὸν καταρῥῆσθαι * ἔ
 λίθῳ. καὶ ἀναμείναι *, οὐκ δὲ παρὰ μεῖναι πολὺν χρόνον οὐδένα. καὶ
 οὔτε ἄσαι, οὔτε ῥῆσιν εἰπεῖν, οὔτε ὀρχήσασθαι δὲ ἔθελεν. δεινὸς δὲ
 καὶ τοῖς θεοῖς μὴ ἐπέυχεται.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

A ΜΕΛΕΙ ἡ δασιδαιμονία δόξεν εἶ) δαλία παρὸς τὸ
 δαυμόνιον. ὁ δὲ δασιδαιμον, τοιοῦτος τις, οἷος ἀπὸν-
 τὰς χεῖρας, καὶ τοῖς ῥάσιν παρὸς τὸν ἱερὸν δαφνὸς εἰς τὸ ποτα-
 μὸν, οὕτω τὴν ἡμέραν τοῖς πατέρι, καὶ τὴν ὁδὸν ἐὰν τοῖς δα-
 φνῶν περιῖστανται μ. ἀνω π. καὶ ῥάσιν
 οὕτω τὴν ἡμέραν τοῖς πατέρι, καὶ τὴν ὁδὸν ἐὰν τοῖς δα-
 φνῶν περιῖστανται μ. ἀνω π. καὶ ῥάσιν

Г.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

μη γαλή, μη πρύτερον πορβυθῶαι, εὖς διεξέλθῃς, ἢ λίθους
 πρὸς τῇ οὐδὲν ἀφ' αὐτῆς, καὶ εἰς ἰδὴ ὅφιν, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἱερὸν
 ἐν αὐτῇ ἰδρύσασθαι, καὶ τοῖς τῶν λιπαρῶν λίθων τὸ ἐν ταῖς περὶ
 τοῖς, παρὶν, ἐκ τῆς ληκύθου ἐλαμον κατὰ χεῖν, καὶ ὅτι γόνατα
 πεσῶν καὶ πρὸς κυνήσας, ἀπαλλάττεσθαι, καὶ εἰς μὲς θυλάκων
 ἀλφίτων διαφάση, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐρωτᾷν τὴν γῆν
 ποιεῖν, καὶ εἰς ἀποκρίνηται αὐτῷ ἐκδοῦναι τὰ σκυτοδέλη, ἀπο-
 γράψαι μὴ πρὸς τῶν τοῖς, ἀλλ' ἀποδραπέυει ἐκδοῦσάσθαι, καὶ
 πυκνὰ δὲ τῶν οἰκίαν καταρῖν, καὶ οὐτε ὅτι βῆναι μνήματι, οὐτε
 ὅτι νεκρὸν ἐλθεῖν, οὐτε ὅτι λέγει, καὶ ὅταν ἐνύπνιον ἰδῇ, πορβυ-
 θᾶσαι πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς, πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐρωτῇ τὸν
 τῆν θεῶν ἢ θεᾶ πρὸς εὐχεσθᾶν δεῖ, καὶ τελεαθησόμενος, πρὸς τοῖς
 ὀφθαλμοῖς καὶ μὴ πορβυθᾶσαι μὲν τῆς γυναικὸς, εἰς δὲ
 μὴ γοῶν γυνή, μὲν τῆς τῆς καὶ τῆς παιδίων, καὶ ὅτι τοῖς τελο-
 οῖς ἀπελθὼν καὶ κεφαλῆς λουσάσθαι, καὶ ἱερείας καλεῖσθαι,
 σκίλην ἢ σκίλακι κελύσαι αὐτὸν περικαθάραι, μακρομένον τε
 ἰδὼν ἢ ὅτι ληπτόν, φείδων εἰς κάλπον πύσαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ ἡ μεμψιμοιρία, ὅτι τῇ μνησὶς πρὸς τὸ πρὸς τῆς
 δεδομένη. ὁ δὲ μεμψιμοιρὸς, τοῖος δὲ πρὸς τοῖς, ἀποτεινόμενος
 μερίδα τῆς φίλης, εἰπεῖν πρὸς τὸν φέροντα, ἐφθόνησας μοι τῆ
 ζωῆς καὶ τοῦ οἴνου, οὐκ ὅτι δείπνον καλεῖσθαι, καὶ ὅτι τῆς
 ἱταρίας καταφιλούμενος, εἰπεῖν, θαυμάζω εἰ σὺ καὶ ἀπὸ ψυχῆς
 με φιλεῖς, καὶ ὅτι δι' ἀναγκῆς οὐ δύνασαι εἶναι, ἀλλὰ διότι ὑπερβόη, καὶ
 ὁρῶν τι καὶ ἐν τῇ οὐδὲν βαλάντιον, εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ θαυμάζω ὁρῶν
 οὐδέποτε. ὁ παρὶς ἀνδράποδον ἀξίον, καὶ πολλὰ δεηθεὶς τῆ
 παλαιοῦτος, θαυμάζω, εἰπεῖν, ὅτι ὑγίης οὕτω ἀξίον εἶναι καὶ
 πρὸς

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

10

παρὲς τὸν εὐαγγελιστὴν ὅτι ὁ υἱὸς σοὶ γέγονεν. εἰπεῖν, ὅτι αὐτὸς
 αὐτὸς, ὅτι τῆς οὐσίας τῆς ἡμῶν ἀπεστίν, ἀληθῆς ἐρῆς, καὶ νίκην νικήσας,
 καὶ λαβὼν πάσας τὰς ψυχὰς, ἐκείνην δὲ χάριτι τὸν λόγον, ὡς
 πολλὰ παρὰ λελοιοῦσι τῶν δικαίων, εἰσενεχθέντες τὸν φῶς φῶς. ἐρα-
 λων, καὶ φησὶν ὅτι υἱὸς, ἰσχυρὸς ὅτι, ὅτι πῶς, εἰπεῖν, ὅτι δὲ τὸ ἀρ-
 γύριον ἀποδοῦναι ἐκάτω, καὶ χαρὶς τούτων, χάριν ὀφείλῃ ὡς
 εὐρηγῆται μόνον.

ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

ΕΣΤΙΝ ἀμέλῃ ἀπιστία, ὑποληψίς τις ἀδικίας καὶ πονηρίας
 ὁ δὲ ἀπίστος, τοιοῦτός τις, οἷος, ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀφειλόν-
 ταν, ἕτερον παῖδα πέμπειν πεισθόμενον πόσου ἐφάρια καὶ φέ-
 ρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, καὶ κατὰ γὰρ δὲ ἀειθμεῖν πόσον ὅτι, καὶ πῶς
 γυναῖκα πῶς αὐτὸς ἐρωτᾷ καὶ ἀκαίριος, εἰ κεκλήκε πῶς κίβω-
 τὸν, καὶ εἰ σπῆμαιται τὸ κρίματι, ὅτι εἰς μοχλὸς εἰς πῶς ἴσχυ-
 πῶς αὐλαγὰν ἐκβέβληται. ὅτι ἐὰν ἐκείνη φῇ, μηδὲν ἦτον αὐτὸς ἀνα-
 γὰς γυμνὸς ἐκ τῆς φρονήσεως, ὅτι ἀνυπόδητος, ὅτι λυχνὸν ἀφ᾽ ἑαυ-
 τὰ ταῦτα πῶς τὰς ὁδοῦν ὅτι οὐκ ἐλάττω, καὶ οὕτω μόλις ὑπὸ
 τυγάνῃ. καὶ τοῖς ὀφειλόντας αὐτῷ ἀργύριον, μετὰ μὲν τῶν
 ἀπαγγέλλει τοῖς τοκοῖς, ὅπως μὴ διώκοντες ἐξαρνοῖν γινέσθαι. καὶ τὸ
 ἰμάτιον δὲ ἐκδιδῶναι δένος, οὐχ ὡς βέλτερος ἐργάσεται, ἀλλ'
 ὅτι μὴ ἄξιος ἐκζητῆς τῆς κληρονομίας. ὅτι ὅταν ἡ κληρὶς ἀγνοῦντος
 ἐκπύματα, μάστιγα μὲν μὴ δοῦναι. ὅτι τὸν παῖδα δὲ ἀκολου-
 θοῦντα κελεύει αὐτὸς ὅτι μὴ βαδίζειν, ἀλλ' ἐμπαροῦναι,
 ἵνα φυλάτῃται αὐτὸς μὴ ἐν τῇ ὁδῷ ἀποδράσῃ. καὶ τοῖς εἰληφοσὶ τῇ
 πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγουσι, πόσου. κατὰ τοῦ οὐ γὰρ χαρίζω πέμ-
 πειν.

Γ 2

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΠΕΡΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ ἡ ^{ἰνυσις} δυσχέρεια, ^{μαλιστα} ἀφραπυσία ^{μοχλὴ} ὄματος, λύπη ^{καὶ} ἀσκή. ὁ δὲ ^{ἰνυσις} δυσχέρης, τοιοῦτος ^{ἰνυσις} ἦς, οἷος ^{ἰνυσις} λέωρα ^{ἰνυσις} ἔχων ^{ἰνυσις} καὶ ^{ἰνυσις} αἰφόν ^{ἰνυσις} ἐ τοὺς ^{ἰνυσις} ὄνυχας ^{ἰνυσις} μεγάλους, ^{ἰνυσις} πᾶσιν ^{ἰνυσις} ἐ φῆσαι ^{ἰνυσις} ταῦτα ^{ἰνυσις} εἰ ^{ἰνυσις} αὐτῶν ^{ἰνυσις} συνην ^{ἰνυσις} ἀρρώσθημα, καὶ ^{ἰνυσις} τὸν ^{ἰνυσις} πατέρα ^{ἰνυσις} ἔχων, καὶ ^{ἰνυσις} τὸν ^{ἰνυσις} πάππον. ἀμέλῃ ^{ἰνυσις} δὲ ^{ἰνυσις} δένος ^{ἰνυσις} καὶ ^{ἰνυσις} ἔλκη ^{ἰνυσις} ἔχων ^{ἰνυσις} ἐν ^{ἰνυσις} τοῖς ^{ἰνυσις} αἰπικνημοῖς, καὶ ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} πλάσμα ^{ἰνυσις} ἐν ^{ἰνυσις} τοῖς ^{ἰνυσις} δακτύλοις, καὶ ^{ἰνυσις} ταῦτα ^{ἰνυσις} μὴ ^{ἰνυσις} θεραπεῦσαι, ἀλλ' ^{ἰνυσις} εἶσαι ^{ἰνυσις} θηριώδη. καὶ ^{ἰνυσις} τὰς ^{ἰνυσις} μαχάρας ^{ἰνυσις} θηριώδεις ^{ἰνυσις} ἐ δασείας ^{ἰνυσις} ἔχων ^{ἰνυσις} ἀγρί ^{ἰνυσις} ὅτι ^{ἰνυσις} πολὺ ^{ἰνυσις} τῷ ^{ἰνυσις} πλάσῳ. ^{ἰνυσις} ἐ τοῖς ^{ἰνυσις} ὀδόντας ^{ἰνυσις} μέλανας ^{ἰνυσις} ἐ ἐσθιόμενοι. ὥστε ^{ἰνυσις} δυσένδυκτος ^{ἰνυσις} εἰ ^{ἰνυσις} καὶ ^{ἰνυσις} ἀνδὴς, καὶ ^{ἰνυσις} ταῖς ^{ἰνυσις} ταῦτα ^{ἰνυσις} ἐσθίων ^{ἰνυσις} ἀπομύθεσθαι. ^{ἰνυσις} θύει ^{ἰνυσις} ἀρξάμενος, ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} λαλῶν, καὶ ^{ἰνυσις} ἀπορρίπτει ^{ἰνυσις} ἀπὸ ^{ἰνυσις} τοῦ ^{ἰνυσις} σώματος. ^{ἰνυσις} ἀμαπῆν, ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} στυγαίνῃ. ^{ἰνυσις} ἐλαφροῦ ^{ἰνυσις} σαρῶ, ^{ἰνυσις} ἐν ^{ἰνυσις} βαλανείῳ ^{ἰνυσις} χεῖρ. ^{ἰνυσις} ἱμάτιον ^{ἰνυσις} κηλίδων ^{ἰνυσις} μεσὸν ^{ἰνυσις} ἀνὰ ^{ἰνυσις} βαλανείῳ, ^{ἰνυσις} εἰς ^{ἰνυσις} ἀγροῦν ^{ἰνυσις} ἐξελθεῖν. καὶ ^{ἰνυσις} εἰς ^{ἰνυσις} ὄρνιθοσκοπὸν ^{ἰνυσις} τῆς ^{ἰνυσις} μητρὸς ^{ἰνυσις} ἐξελεῖσθαι, ^{ἰνυσις} βλασφημεῖσθαι. ^{ἰνυσις} ἐ ἀχολύων ^{ἰνυσις} καὶ ^{ἰνυσις} σπενδόντων ^{ἰνυσις} ἐμβάλην ^{ἰνυσις} τὸ ^{ἰνυσις} ποτήριον, καὶ ^{ἰνυσις} γελάσαι ^{ἰνυσις} ὡς ^{ἰνυσις} τρεῖς ^{ἰνυσις} ἡμετέρας. καὶ ^{ἰνυσις} αὐλοῦμενος ^{ἰνυσις} ἢ ^{ἰνυσις} κροτῆσαι ^{ἰνυσις} ταῖς ^{ἰνυσις} χερσὶ ^{ἰνυσις} μένος ^{ἰνυσις} τῷ ^{ἰνυσις} ἄλλων. καὶ ^{ἰνυσις} σιωπερεπὶ ^{ἰνυσις} ἑνὶ ^{ἰνυσις} ὅτι ^{ἰνυσις} μὲν ^{ἰνυσις} τῇ ^{ἰνυσις} αὐλητικῇ ^{ἰνυσις} μὴ ^{ἰνυσις} ταχὺ ^{ἰνυσις} παύσασθαι. καὶ ^{ἰνυσις} ἀποπνεύσαι ^{ἰνυσις} δὲ ^{ἰνυσις} βουλόμενος ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} τῆς ^{ἰνυσις} τραπέζης, ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} πνεύσαι ^{ἰνυσις} τὰ ^{ἰνυσις} οἶνοχα.

ΠΕΡΙ ΑΗΔΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δὲ αἰδία, ὡς ὄρεα ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} λαβεῖν, ἐνταῦς ^{ἰνυσις} λύπης ^{ἰνυσις} ποικίλης ^{ἰνυσις} αἰδίας. ὁ δὲ ^{ἰνυσις} αἰδής, τοιοῦτος ^{ἰνυσις} ἦς, οἷος ^{ἰνυσις} ἐγείρειν ^{ἰνυσις} ἀρτί ^{ἰνυσις} καθεύδοντα ^{ἰνυσις} εἰσελθεῖν, ἵνα ^{ἰνυσις} αὐτῶν ^{ἰνυσις} λαλῇ. καὶ ^{ἰνυσις} ἀνὰ ^{ἰνυσις} γὰρ ^{ἰνυσις} δὴ ^{ἰνυσις} μέλλοντας ^{ἰνυσις} κωλύει, καὶ ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} λαλῶν, ^{ἰνυσις} δεῖα ^{ἰνυσις} ὅτι ^{ἰνυσις} γαίῃ, ἕως ^{ἰνυσις} αὐτὸ ^{ἰνυσις} πρὸς ^{ἰνυσις} πατήρη. καὶ ^{ἰνυσις} τὸ ^{ἰνυσις} παιδίον ^{ἰνυσις} τῆς ^{ἰνυσις} ἡτῆς ^{ἰνυσις} ἀφελόμενος ^{ἰνυσις} μασάμενον, σιγῇ ^{ἰνυσις} αὐτὸς, καὶ ^{ἰνυσις} ἀποκορῖξας ^{ἰνυσις} πομπύζων ^{ἰνυσις} καὶ ^{ἰνυσις} ἐσθίων ^{ἰνυσις} δὲ ^{ἰνυσις} ἅμα ^{ἰνυσις} διηγείσθαι ^{ἰνυσις} ὡς ^{ἰνυσις} ἐλλέβορον

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

II

ἐλλέβορον πινόν, ὅνῳ ἔκαστα καθαρτεῖν. καὶ τῷ ζωμῷ ῥα-
χειμύου, ἐν τοῖς ὑπογυρνείοις αὐτῷ μελαντέρα ἢ χολή. καὶ ἔρω-
τῆσαι ὃ δφνός ἐναντίον τῇ οἰκείῳ, ὡς ποῖα ἡμέρα με ἐπικτε-
καὶ ὅτι ψυχρὸν ἰδὼν ὅτι πρὸ ἀντακρίων. ἔως κήπος λαχνοῦ
πολλὰ ἔχον ἔκαστα, καὶ ὅτι ἡ οἰκία αὐτῷ, πᾶσι δόχον ὅτι καὶ
ἐκείνων ὃ δείξαι τὸν ῥαφίστον αὐτῷ ποῖος ἡς καὶ ῥαφίαν δὲ
ὅτι τῷ ποτηρίου, ὅτι * τέρπον τοῖς παρόντας.

*in p. 167 quod utitur in castiliga
miconata ad ficia ut p. 168 ut
et qua subnotarunt p. 169
castiliga ut p. 169 sunt*

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ.

Η ΔΕ μικροφιλοτιμία δόξεν εἶναι ὅρεξις ἡμῶν ἀνελδίτε-
ρος. ὁ δὲ μικροφιλότιμος, τοῖς τοῖς ἡς, οἷος ἀπουδάσαι, ὅτι
δεῖπνον κλητεῖς, πρὸ αὐτῶν τὸν καλὸν καὶ καλὸν δὲ πῆ-
σαι. ἔκαστον ἡμῶν ἀπαγαγόν εἰς δελφοῦς. καὶ ὅτι μελη-
θῶναι δὲ ὅπως αὐτῷ ὁ ἀνελδίτης αἰτίῳ ἔσται. ἔκαστος μὲν
ἀργερίου, χαμὸν ποιῶν ἀποδοῦναι καὶ βοῦν ἡμῶν, τὸ ῥαφί-
τωπίδιον ἀποδοῦναι τῇ εἰσόδῳ ῥαφίπαταλεῦσαι, ἔκαστος
μεγάλους ῥαφίπας, ὅπως οἱ εἰσόντες ἰδῶν ὅτι βοῦν ἔχουσιν. καὶ
πομπεύσας ὃ μετὰ τῇ ἰππέων, τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἀπο-
δοῦναι τῷ πατρὶ ἀπενέλκειν οἷα δὲ, ἀναβαλόμενος ὃ τοιμάτιον
εἰς τὴν ἀγρὰν ῥαφίπαταλιν. ἔκαστος δὲ τελευταῖος, αὐ-
τῷ μῆμα ποιῶν ἔκαστος ποιῶν, ὅτι ῥαφί, κλάδος
μελιτῶν. ἔκαστος δακτύλιον χαλκῶν ἐν ὃ ἀσκληπιά,
τοῦτον ἐκτελεῖν φεφανοῦντα ἀλείφειν ὅσημέρα. ἀμέλις ὃ ἔ-
καστος διοικῶντα ῥαφί τῇ ῥαφίπας ὅπως ἀπαγείλῃ ὃ δὲ
μὲν τὰ ἑρῶν. καὶ ῥαφίπας ἀσκληπιά λαμπερὸν ἡμῶν, ἔκαστος
φακωλῶν, παρελθὼν εἰπεῖν, ὃ ἡμῶν Αἰτωλῶν, ἔκαστος οἱ
ῥαφίπας τὰ ἑρῶν τῇ μητρὶ τῇ ῥαφί ἀξία ἔκαστος, καὶ ἡμεῖς
ἐδέχεσθαι τὰ ἀγαθὰ. ἔκαστος ἀπαγείλῃ, ἀπὸν διηγήσας
ὅπως τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ ὡς καὶ ῥαφίπας εὐήμερος.

ἰσ. 8 π

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η ΔΕ ἀνελυθερία, ἐστὶ παλαιουσία τις ἀπὸ φιλομυίας δα-
 πνύην ἔχουσα. ὁ δ' ἀνελευθερος, τοιοῦτός τις, οἷος νικῆσαι
 πρᾶξαι, ταμίαν ἀναθεῖναι, ἐκλίνειν ὧς Διονύσιον, ὅτι γράφας
 αὐτὸς τὸ ὄνομα. καὶ ἐπιδοσέων γινόμενων, ἐκ τοῦ δήμου ἀνα-
 γασ, σιωπᾶν. ἢ ἐκ τοῦ μέσου ἀπελθόν, ἔκ ἐκιδίδους αὐτὸς θυ-
 γατέρα, τὴν μὲν ἱερεῖα, πλὴν τῆς ἱερέων, τὰ κρέα ἀποδίδουσι.
 τοῖς δ' ἀφ' αὐτοῦ ἐκ τοῖς γάμοις οἰκοσίοις μιᾶσθαι. καὶ
 τεχνεργῶν, τὰ τῶν κυβερνήτου τρώματα ὑπὸ τῶν κατασρώ-
 ματος ὑποσπορένναι, τὰ δὲ αὐτῶ ἀποδίδουσι. καὶ ἐξ ἀρεῆς δὲ
 ἐφανήσας, τὰ κρέα αὐτὸς φέρει καὶ τὰ λάχανα ἐν τῇ περ-
 χολπίῳ, καὶ ἐνδὸν μὲν ὅταν ἐκδῶ τοιμασίον ἐκπλῦσαι. καὶ
 φίλου ἔργον συλλέγειν, περὶ δὲ μῆκος, ἀποκαμψας ἐκ τῆς
 ὁδοῦ, οἷα δὲ πορβυλεῖναι. καὶ μὴ παρῖαται θεραπεύας, ἀλλὰ
 μιᾶσθαι εἰς τὰς ἐξόδους. καὶ ἀνάσας, πλὴν οἰκίαν καλλῶσαι, καὶ
 τὰς κλῖνας ἐκκαρῆσαι. καὶ κατεξομῶνος παρὰ τὴν τρεῖς
 βῶνα ὅν αὐτὸς φορῇ.

ΠΕΡΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ.

Α ΜΕΛΕΙ δὲ ἡ ἀλαζονεία δόξαι εἶναι παρὰ δόξια πινῶν
 ἀγαθῶν οὐκ ὄντων. ὁ δὲ ἀλαζών, τοιοῦτός τις, οἷος ἐν τῇ
 ἀλαζονείᾳ ἐπικρατῶς διηγεῖται ξένοις ὡς πολλὰ χρέματα αὐ-
 τοῖς * ὅτι ἐν τῇ θαλάττῃ. ἔπειτα τῆς ἐργασίας τῆς δαμνητικῆς
 διεξιέναι, ἡλικίᾳ, καὶ αὐτὸς ὅσα εἴληφε. καὶ σιωδοιπόρου ἀπολαύ-
 σας ἐν τῇ ὁδῷ, λέγειν ὡς μετὰ Εὐάνδρου ἐπρατεύσατο καὶ ὅσα
 λιθοκάλῃα ποτήρια ἐκέμισε. καὶ πᾶσι τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐν τῇ
 Ἀσίᾳ, ὅτι βελτίους εἰσὶ τῇ ἐν τῇ Ὀρώπῃ, ἀμφισβητῆσαι. καὶ
 γράμματα

χράμματα εἰπεῖν ὡς πάρεστι πρὸς Ἀντιπαύστου, τείνον δὴ λέγοντα
 πρὸς Ἀντιπαύστου αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν. καὶ διδομένης αὐτῷ ἑξαγ-
 γῆς ξύλων ἀτελέως, εἰπεῖν ὅτι ἀπείρηται ὅπως μὴδ' ὑφ' ἐνὸς συ-
 κροφαντηθῇ. καὶ ἐν τῇ ἀποδίᾳ ὡς πλείω ἢ πέντε τάλαντα γήρυτο
 αὐτῷ τὰ ἀναλώματα διδόντι τοῖς ἀπόροις τῶν πολιτῶν. καὶ ἀγνώ-
 ρων δὲ πρὸς ἀκατημένων, κελύσαι θείναι τὰς ψήφους, ἐπὶ ποσού
 αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους, καὶ μίαν. ἐπὶ πρῶτοις πιθανὰ ἐκείνοις
 τούτων ὀνόματα, ἐπὶ ποιῆσαι δέκα τάλαντα. καὶ τοῦτο φήσας εἰσε-
 νηνοχέαι εἰς ἐράνοις αὐτὸν. καὶ τὰς τειρεαρχίας εἰπεῖν ὅτι οὐ τίθη-
 σιν, οὐδὲ τὰς ληπουργίας ὅσας λελεπούργηκε. καὶ πρὸς ἐλθάν
 σι εἰς τοῖς ἵπποις καὶ ἀγαθοῖς πωλούντας, πρὸς ποιήσας ὡνη-
 πᾶν. καὶ ὅτι τὰς κλῖνας ἐλθάν, ἱματισμὸν ζητήσαι εἰς δύο τάλαν-
 τα. καὶ τὰς παρὰ μάχεσθαι οὐκ ἔχων χρυσὸν νῦν ὥς ἀκολοθεῖν. καὶ
 ἐν μιᾷ τῶν οἰκίαν οἰκῶν, φῆσαι αὐτῷ εἶ) τὴν παῖδαν. πρὸς
 τὴν μὴ εἰδόντα διότι μέλλει πωλεῖν αὐτῷ, δὲ τὸ ἐλάττω εἶ) πρὸς
 τὰς ξενοδοχίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕΝ ΠΑΛΑΙΩΙ ΤΙΝΙ

Θεοφρατείων χαρακλήρων ἀντιγράφῳ διεισχεύμενος.

Α Λ Λ' ἐστίν, ὦ Θεόφραστε, χαλεπὸν, καθαρὸς τῶν τοιούτων
 ἰδεῖν ἐν τῷ βίῳ, καὶ τῆς ἐν τούτοις κακίας ὅλως ἀφεση-
 κέτας εἰ μὴ γὰρ τὰ πόρτα δοκοῖν ὡς εἶ) κακὸς, τοῖς γυνῶ
 πλείοσι τῶν χορῶ τῶν ἀείων ἐξέωσαι. ἢ τοίνυν σοὶ πειθομένης
 ἡμᾶς τὰς ἀπορύτων ὅψας φυλάττεας δεῖ, ἢ κοινωνήσας ἐπὶ λό-
 γων καὶ πρᾶξεων, τίς ἐκείνου μνήμην μιμεῖσθαι. ἀλλ' ὅταν μὴ
 κακίας ἐσμὸς, ἐπὶ ἀρετῆς ἀλλοτερώσις ἐπέ). ἐκείνοις δὲ ἢ μι-
 σθρὸν θροπία καὶ τῶ Τίμωρος ἐγκλημα. αὐτῇ γὰρ καὶ χαλεπὸν
 ἐλέσθαι τὸ κρῖνον, ἐπὶ δεινὸς ἐκατέρωθεν ὀλίσθος.

THEOPHRASTI LIBELLVS DE
NOTIS MORVM.

Ex Ang. Politiani interpretatione recognita.

Diffimulatio, Assentatio, Ineptitudo, Rusticitas, Obsequium, Uecordia, Loquacitas, Vanitas, Impudentia, Tenuitas importuna, Petulantia, Importunitas, Ostentatio, Stupor, Morositas, Superstitio, Sortis querimonia, Diffidentia, Insulsitas, Iniucunditas, Inanis Ambitio, Illiberalitas, Arrogantia.

PRÆFATIO.

V M antea sæpe mecum animo & cogitatione reputans mirari soleo, tum fortasse nūquam desinam mirari, cur cū Græcia sub eodē cælo sita sit, Græcique itidem educati institutique sint, hoc vsuueniat, vt diuersis inter nos moribus simus. Equidem, Polycles, diu ac multum hominum naturam contemplatus, & iam ad nonum & nonagesimum annum ætate prouectus, multaque & varia ingenia usu expertus: bonis item atque improbis diligentissimè circumspectis: faciundum mihi existimaui, vt quibus in vita studijs ij utrique vterentur, quibusque inservirent, literis mandarem. Exponam

THEOPHRASTVS

igitur sigillatim tibi quot morum genera hominibus proposita sunt, & quo pacto tractentur. Arbitror enim sic filios nostros meliores fore, si huiusmodi illis monumenta reliquerimus, è quibus exempla sumentes, apud integerrimos sibi viros statuent esse viuendum, ne virtute illis præstantiâque cedant. Ad rem igitur ipsam accedemus. Ceterum tui officij ac muneris esse duco, ad hæc ipsa animum an rectè à me dicantur attendere. Ac primum ab ijs qui dissimulationem sectantur, initium dicendi sumam, longiore exordio, disputationeque prætermissa. De Dissimulatione verò ipsa dicam prius, eamque definiam: mox Dissimulator cuiusmodi sit, & quemadmodum se se habeat, explicabo: cæterasque huiusmodi perturbationes, quæ admodum proposui, per genera conabor ostendere.

DE DISSIMVLATIONE.

Compellare et
loqui. In greco
καλέειν non
καλέειν legitur.

Videtur hic
locus deest

DISSIMVLATIO, vt ita dixerim, est, quæ res ac verba videtur deteriore in partem dissimulare. Dissimulator autem talis quidam est, qui vbi inimicos adierit, appellare * quàm odisse malit, coramque laudibus eos efferat, quibus insidietur: & ijs quoniam superati sint mæstis, mæstum se ipse quoque ostendat: & maledictis se laceissentibus ignoscat, quæque aduersum se dicantur, haud grauiter ferat. Idem quoque indignè oppressis, & iniuria circumuentis, ob hocque indignantibus, miti indulgentique oratione inseruiat: serio se conuenire volentibus redire mandet: omnia sua facta occultet atque abdat, nec palam esse quidquam patiat: sed se consilium capere dicat, simulétque se nuper aduenisse: ac * serò quidem esse

esse natum, sui que mollitiem accuset: mutuari aut credi sibi quidquam cupientibus, dicet se minimè vendere, cùmque nihil vendit, vendere se tamen affirmet. Vbi aliquid audierit, id ad se nihil pertinere ostendat: & si quid viderit, vidisse se perneget: & si fateatur, memoria tamen rem non tenere dicat, & partim nota esse, partim ignota: item illa se mirari, hæc minimè, quod dudum sibi quoque haud aliter esset visum. & in huiusmodi denique orationis genere permultum valebit, Non credo, non opinor, obstupesco: & se planè immutatum, atque alium effectum dicet. Prætereà, non mihi exposuit, non mihi verisimile sit: alio cuius narres. vtrum minus tibi fidem abhabeam, an illum accusem, haud exploratum habeo. Prouidendum est igitur atque cauendum ne huiusmodi vocibus, perplexis sermonibus, atque iterationibus, patefacias aures: quo nihil nec turpius, nec foedius inueniri potest. Itaque ingenia non aperta, non simplicia, sed astuta & callida, & ad decipiendum parata, magis quàm viperas summo opere & obseruare & fugere debemus.

*viris aliter
intelligendus,
ut dissimula-
tor se excuset
ob ætatem
ianu vergetem
ad velperam
& occasum. i.
senium, quod
velut vltima
vita tempestas
est, & iocundum
Tractari mol-
lus ætas im-
becilla vult.*

Admonitio.

DE ASSENTATIONE.

Assemtationem autem rectè quis turpe colloquium & obsequium quoddam assentatoris, utilitatis gratià institutum, esse arbitretur. Assentator verò est, qui dum tecum vnà proficiscitur, Animaduertis, dicat, vt in te ora hominum atque oculi coniecti sunt? quod præter te nemini ex ciuibz euenit. Item, heri in porticu maximè collaudatus es: cum enim plus quàm triginta homines eò sedentes conuenissent, ac de te sermo incidisset, quisnam cæteris maximè virtute præstaret, à te ipso quisque exorsus, ad tui ipsius nomē ferebatur, multaque alia his similia dicere cōsuevit. & à pallio si quid siue pili siue pulueris seu hili fuerit, excutere atque amouere: & si palearum quidpiam in crinem ventus abiecerit, *ad paleas & fænum sermonem transferre: atque arridendo dicere, vides vt duobus diebus quibus à te absui caniciem

*Id quoque a-
biger: in di-
ctone xep-
φολογῆν, est
allucinatus
Politianus.*

THEOPHRASTVS

*que festucas
legere, & ex-
cutere paleas,
non de paleis
verba facere
significat.*

*Vel hoc sensu,
Ea verò quorū
cupidine te-
nentur mulie-
res, ministrare
& suppedita-
re facili nego-
tio, nullaque
interposita
mora, potest.*

barba contraxit: & si mihi præ cæteris qui hoc ætatis sunt capillo nigro esse videre. Et cum ille aliquid loquitur, cæteris silentium imperet: nolentem etiam & inuitum efferat laudibus, & orationem finienti annuat: & salibus videnti vehementer arrideat, vestemque in os adigat, quippe qui risum nequeat continere. Ac si quis obuiam venerit, eum iubet consistere, quoad ille prætereat. pueris eius mala ac pyra precio comparato deferens, eo spectante tradit, eosque osculatus, ô præclaram, ait, optimi patris sobolem. calceos ementi adest, atque pedem longè melius formatum calceis esse dicit. Cumque is ex amicis aliquem adeat, cursu assentator præuolet, eique qui aditur, ad te proficiscitur amicus, ait: & antequam adierit, reuersus affirmat se nunciasse. Illa verò * quæ muliebris coetus sunt adhibere potest absque negotio. Et si quando in conuiuio versetur, primus omnium vina probet: cumque is interest qui conuiuium statuit, Quàm molliter, ait, & lautè cœnas: cum aliquid ex mensa tollit, statim affirmat esse peroptimum. rogat deinde nunquid frigore sit affectus, ac nunquid amplius indui, & vestibus abs se amiciri velit. atque hæc omnia cum dicit, insusurrat in eius aurem: tum in illum aspiciens, ad alios astantes atque audientes loquitur. In theatro verò puluinos puero ereptos ipse substernit: domū artificiossime ædificatam, agrum optimè excultum, & plapis consitum esse confirmat: imaginem peritè ex illius figura imitatione simulatam atque expressam. Et, ne omnia complectar, assentatorem intueri licet ad eius cui gratificari se arbitretur nutum ac voluntatem omnia sua & dicta & facta referentem.

DE INEPTITVDINE.

Ineptitudo, est longæ & inconsultæ orationis expositio. Ineptus verò is est, qui cum in hominem vel ignotum inciderit, huic iuxta assidēs primū coniugis suæ laudes tollit: tum quæ per noctem somnia viderit enarrat: deinde fercula, quot

quot in cœna habuerit, sigillatim percurrit. Post hæc cùm sibi res videtur ex animi sententia procedere, addit, quàm nostri temporis homines sint veteribus illis virtute inferiores. Et, vt in foro annona cara est: quàm multi peregrini in ciuitatem veniunt: vt à Bacchanalibus cōmodum sit ad nauigandum mare: tum si Iupiter imbrem demiserit, ex terra fructus multo vberiores futuros: quódque ager in annum proximum pulchrè respondebit *. & quàm multis angoribus solitudinibúsque hominum vita implicata sit. Ad hæc vt Damippus mysterijs ingentem facem statuit. quot in Odeo columnæ erectæ sint. hesternò mihi die vomitus concitatus est. quis hodie dies est? Quod si quis se illi audiendum dederit, vagabitur, nec tacebitur ab eo vt mense Iunio mysteria celebrentur, Iulio verò Apaturia: Septembri mense in agris Bacchanalia fiant. huiusmodi igitur homines reiiciendi ac procul amouendi sunt, si quis se febre liberatum velit esse: difficile est enim illis loquentibus diutius interesse, qui * nec loquendi modum statuunt, nec quid loquantur attendūt.

Id est, sponte sua fructum nullo cogente proferet. hoc enim sibi vult, τὸ, καὶ ὅπως

*Admonitio.
Hor. Sat. 9. 1.*

Qui nesciunt quid inter otium & negotiū interfit.

DE RVSTICITATE.

Rusticitas, inepta & deformis ruditas definiri potest. Rusticus verò is, mea sententia, appellandus est, qui vbi se vino obruerit *, in concionem descendat, suauissimæque vnguenta nihilo dicat suauius olere quàm cepas: & maioribus pede calceis induitur: ac maxima vitur inter loquēdum voce. neque amicis, neque familiaribus fidem habet. de rebus verò maximis cùm seruis communicat: ad operarios autē quos in agro mercede cōduxerit, quæ in cōcione sunt acta omnia defert. & supra genu sublata veste cōsidet, vt aliqua pars nuda appareat. At in via neque admiratur magni quidpiam, neque obstupescit vnquam: cùm asinum autem vel bouem viderit, aut hircum, tum gradum sistens quàm attentissimè spectat. & expenu aliquid nactus quam auidissimè comedit, ac mero oppletur vino, eoque vehementi:

Imò, cùm mediatā potione sumpserit.

Horat l. 1. sat. 3. malè laxus in pede calcens heret.

THEOPHRASTVS

eam verò quæ penuri præest fallere volens, posthac sese cum illa ad molas frumentarias conferens molit, præparatque ea quæ ad rei domesticæ & suam necessitatem spectant: dumque in prandio est, iumentis fenum iniicit: & cum quis ostium pulsat, ipse auscultat. Est etiam eiusdem hominis canem accire, & rostro comprehenso dicere, hic rus domumque & familiam custodit: & quod argentum à quopiam acceperit improbare, quoniam tenue esse dicat, ob idque aliud sibi eius loco efflagitare. Si aratro, aut cophino, aut falce, aut ad panem arca indiguerit, * hæc secum omnia noctu volutet. Ac si oppidum casu petierit roget occurrentem, quanti pastores veneant pelles, quanti fassamenta. & si hodie ludus nouilunium celebrat: tum se dicat velle in tonstrinam quamprimum descendere, capillumque tondere. Idem quoque in balneis canit: calceamentisque clauos affigit: cumque eadem via qua iter faciebat reportare fassamenta liquisset, aliunde reportat.

*Vel potius, si
ea omnia com-
modauerit, &
noctu subeat
id in mentem,
exiget statim.*

DE OBSEQUIO.

Obsequium autem, est (vt definitione id complectar) affabilis quidam congressus, non virtutis atque probitatis, sed voluptatis gratia comparatus. At qui obsequitur, is est potissimum appellandus, qui comminus salutat, virumque optimum appellat: tum satis admiratus eum, vtraque manu comprehensum, minimè à se dimittit: cumque illum paululum deduxerit, rogat quodnam intra tempus eum sit reuersurus, tum demum à se laudatum dimittit. cum arbiter vocatus est, non solum ei cuius causam tutari debet, sed & aduersario gratificari studet, vt communis vtrique amicus esse videatur: tum peregrinorum causam iustiores ait esse quam ciuium. inuitatus ad cœnam, eodem ab hospite filios vocari iubet, domumque ingressus, eos similiore patri ait esse, quam fico ficum: inde manu trahens osculatum, & iuxta se sedere facit, & cum illis vnà ludens ea loquitur, quibus

quibus pueri oblectentur, vtrem, securim: alios patitur supra ventrem sibi collapsos somno obdormiscere, ægrè pondus interim ferens: in eoque studet quam maximè, vt quam sapiissimè capillum castiget, & vt dentes candiduli sint: vt splendidis vtatur vestibus, easque frequenter immutet: vt vnguentis niteat. ac in forum descendens, primùm argentarios adit: ad ea se gymnasia libentissimè confert, in quibus impuberes exercentur. In theatro cum spectaculum instat, pratoribus proximum occupat ad sedendum locum. cumque nihil sua causa emat, tum ad Byzantium procurationes, ad Cyzicum Laconicos canes, mel hymettium ad Rhodum, peregrinis emens mittit: quæ cum facit cuiuis narrat. maximam autem nutriendæ simiæ peritiam tenet: & in ductore capro, in Siciliensibus columbis, in caprinis talis, vnguentarijs vasis, eisque rotundis & Tyrijs, in inflexis ex Lacedæmone scipionibus comparandis, valet plurimùm. Ad hæc vehemèter enititur vt aulæum Persas habens intextos, vt auleolam palæstrico refertam puluere, vt denique locum paret ad pilam. atque hæc lustrans quotidie canit oracula philosophis, sophistis: armis luctantibus viris, musicisque hominibus sese ostentat. atque ipse * in venditationibus ait se postremū: præsentibus ijs qui spectandi gratia conuenerint, ad alium loquitur, Atque huius est, inquit, palæstra.

*Vbi specimen
sui dandum est
alijs postponis
se.*

DE VECORDIA.

Vecordia, est turpium rerum & sermonum tolerantia.

Vecors autem est is qui * æquè & audire malè, & conuicijs laceffere potest: quippe qui & abiectissimo vultu, deformique ore sit, & ad omnia scelera flagitiâque natus: quique vel sobrius saltare, & quidem lasciuam saltationem, non dubitet. & quem personâ quidem indutum, in scena & circulis assem sigillatim ab auditoribus extorquere non pudet: & cum exhibentibus symbolum, gratisque spectare volentibus, contendere. In cauponaria & lenocinijs exercendis, in

*In greco est,
qui præpropere
iurat: æquè*

THEOPHRASTVS

uestigalibus conducendis, tractandisque, summâ peritiâ est: nec vllum sordidum artificium à se alienum ducit. Est eiusdem hominis præconis officio fungi, coquinariam gerere, ludere aleis, matri alimenta negare, accusari furti, carcerem diutius quàm domum suam incolere. Hoc etiam vitium ad eos spectare videtur qui multitudinem circumstant, & magna absônâque voce euocant, conuicijs atque maledictis secum ipsi contēdentes: ac interim alij adeunt, alij priusquam quicquam audierint abeunt, verùm his initium, his syllabam, his partem rei dicit: nec aliter quàm cùm celebritas adest, spectari patitur suam vecordiam. Est etiam idoneus causas nunc quidem agere, nunc sustinere, nunc eiurare, nunc quadâtenus solum attēdere: quippe qui echinū, (capsam forensem) in sinu gerit, in manu verò fasciculum tabellarum: nec flagitiosum putat in magna abiectissimorum hominum multitudine prætorem agere, & ab his de singulis numis tres semiobolos singulis diebus vsuram exigere. culinæ verò, & quibus in locis pisces pernæque veneant, percurrere, quique sibi ex negotiatione quæstus obuenit, in buccas colligere. Atque huiusmodi homines importuni molestique sunt, ad iurgia & cōtumelias lingua celeri atque exercitata: ita verò intentis & vehementissimis acclamationibus uti solent, ut forum simul & officinæ ipsis resonent.

DE LOQUACITATE.

*Loquacitatem
Cic. inanem
profluentiam
loquendi vocat.*

*Malim sic,
vide ne exci-
dat, quod di-
cturus mor-
eras.*

Loquacitatem autem, si quis eam completi definitione velit, intemperantiam loquendi esse, obtineret. Ac loquacem esse rectè quis dixerit, qui in quemcunque inciderit secum loquentem, & quacunque de re affirmet, minimè vera eum loqui, se verò solum hæc omnia nosse: illum, si se præbeat auditorem, rem ex ipso percepturum: & cùm ille respondere ceperit, subiicit, dixisti tu quidem, * nec me latet quid tu dicturus sis: probè scilicet abs te actum est, quod me admonuisti, & quantum sermo utilitatis habet, & quod
à me

à me prætermisſum erat, & eſt id abs te celeriter animadu-
ſum: atque te diu tacitus obſeruabam, num in eandē ipſe
etiam mecum ſententiam ires. Tales atque alias quærit lo-
quendi occaſiones, quò fit vt qui in illum inciderit reſpirandi
nullum habeat locum: & cū ſingulos loquendo obtuderit,
ea facultate valet, vt in cunctam collectamque multitudinem
profiſcens, dum maxima in re conficiunda eſt, negotium
relinquere cogat atque diſcedere. Si quando ſcholas aut pa-
læſtras ingreditur, prohibet pueros hæc tam præclara ante
tempus diſcere. & cum ludi magiſtris ac præceptoribus ſer-
monem confert: abeuntibus, quos ægrè tamen dimittit,
quoad eos in domum conſtituat, ſe comitem adhibet. Cū
de cōcionibus aliquid audierit, id promulgat: & prælium,
quod vel Ariſtrophontis* tēpore, vel Lacedæmoniorum Ly-
ſandro duce confectum eſt, refert. Ad hæc quas ipſe ad po-
pulum orationes cum ſumma laude & approbatione habu-
erit. deinde verò in multitudinem delatus oratione in eam
vehementer inuehitur: vt ij qui audiunt aut in obliuionem
adducantur, aut detenti ſomno dormire incipiant, aut eum
loquentem deſerant, atque diſcedant. Si aduocatus cuiſpiam
in cauſam venerit, prohibet iudicium fieri. Si ſpectaculo
adſtet, alios ſpectare non ſinit. ſi cum alijs cœnat, diſcum-
bentibus quominus cœnent impedimento eſt, inquiens, ho-
mini loquaci difficillimum eſſe tacere: tum, linguam in hu-
more verſari: nec ſe vnquam taciturum, ne ſi ſciat loqua-
ciorē hirundinibus ſe viſum iri. ſalibus verò cauillisque
cū prouocatur, æquo animo fert. & cū filios videt iam
ſomnum appetere, iubet eos aliquid loqui, vt ſe quoque ca-
piat ſomnus.*

*Ariſtrophontis
eius qui ora-
tor fuit.*

*Ex alia inter
punctione
alius ſenſus
elicitur, Ca-
nillantes ſe fa-
cile patitur,
vel ſuos pue-
rulos, quādo
ipſum ſā dor-
miturientem
ita monent,
Iſthæ comme-
morans, dic
aliquid nobis,
ut nos quoque
ſonus capiat.*

DE VANITATE.

VANITAS eſt mendacium ſermonum & actionum com-
poſitio, quæ pro ipſius componentis arbitrio & vo-
luntate conficitur. At vanus iſ eſſe dicitur, qui amico ob-

THEOPHRASTVS

niam procedens, vultu demisso, atque subridens rogat, vnde tibi est iter amice? afferne aliquid? aut, habes hac de re quippiam dicere noui? addit ad hæc, num quid nouum magis dicitur? an quæ feruntur bona sunt? ac statim priusquam respondeas, subdit: quid dicis? num nihil audisti? ego te, vt opinor, pascam sermonibus nouis. ac sibi vel miles, vel Altij illius tibicinis filius, vel Lycon operarius adest è prælio: ex quo ait se certiores esse factum. Hi ergo rumorum nuncij tales sunt, qui latere possint neminem. prosequitur autem ab illis sibi nunciatū esse, Polysperchontem ac regem ex prælio victoriam reportasse, * Cassandrumq; captum esse. Quod si quis ex eo quærat, num ea sibi probabilia videantur, ait, res ipsa loquitur: Ita enim tota vrbe hominum sermone celebrari: atque cum rumorem vehementer inualuisse: atque omnia conuenire ijs, quæ de pugna loquitur, & cædis permultū extitisse: quod vt credat eorum sibi facies indicio sint, qui rebus interfuerint, se enim intueri ora omnium esse immutata. Audisse se etiam dicit apud eos quendam domo occultum quintum iam diem teneri, qui ex Macedonia veniat, omniaque probè teneat. atque hæc cuncta cum memorat, quanto illum arbitramini animi dolore affectum videri? præsertim hæc dicentem: heu Cassandrum infelicem & miserum. contemplaris rerum humanarum imbecillitatem, varietatemque fortunæ. verum tum decuit cum magnus & potens eras *. Hæc eadem ciuib; omnibus, quoscunque offenderit, cursu aduolans enarrat. huiusmodi igitur homines quid sibi velint vehementer admiror, qui fictis rumoribus commentitiisq; fabulis delectantur. non enim mētuntur solum: verum ex ea vanitate & mendacio ipsi quoque cum detrimento abeunt. Sæpe enim euenit, vt eorum alij in balneis diutius cōmorati amittant vestes: nōnulli dū in porticu victoria terra mariq; hoc pacto potiātur, indicta interim causa * damnantur. Sunt etiam & quidē permulti, qui dum huiusmodi cōfabulationib; victoriam volunt, cœnam amiserūt. Id igitur eorum studium omnium multò miserrimum puto. etenim

Hic Cassander Theophrastum à Ptolemaeo ad semisum, honorifice accepit. auctore Diogene Laertio de Cassandro & Polysperchonte, lege Diodorū Siculum, lib. 39. Biblioth.

Hic ab interprete prætermissa est. garrulorum ut Plutarchus eā vocat, cōmunis clausulaque in gratia legitur: Hoc te unum scire oportet, cetera, nullus dixeris.

Deserta litia & vadimonij condemnantur.

etenim qua in porticu, qua in officina, qua denique in fori parte tempus non terunt: auditoresque in fastidium ac defatigationem suis mendacijs non adducunt?

DE IMPVDENTIA.

CONSEQVENS est, vt de Impudentia dicamus. Ea verò, vt breuiter definitione illam circūscribam, gloriæ contemptio est, sordidi quæstus causa inducta. Impudens autem ille, qui quem ipse ante expilarit, ad eum rediens aliquid mutuatur: quique vbi Dijs immortalibus sacra exhibuerit, apud alium cœnet. ipse carnes suas sale conditas recondit. & ministro accersito, & panem & carnem largitur è mensa: ac audientibus cunctis, vescere, ait, vir honoratissime. Dúmque obsonium emit lanijs commemorat, si qua illis in re vnquam emolumento fuerit, & vbi ad stateram constitit, petit vt carniū, vel saltem ossium aliquid ingeratur in ius*. quod si acceperit, rectè se res habet: sin minus, ex mensa arrepta placentula cum risu discedit. & cū hospitibus suis carnes emerit, ne spectandi quidem copiam facit. eos autem in diem posterum ducit, ac pædagogum vnà. & quæcunque eximia aut pretiosa quis emerit, deferatque, sibi quoque iubet impartiri. idem etiam si quando alienam domum accesserit, mutuatur hordea, interdum & paleas: quæ omnia cogit eos, à quibus mutua accepit, ad se domum deportare. nec balneas petens veretur ad athena accedere, & se matula hausta aqua perfundere, exclamante balneatore. & abiens sese lotum dicit, subdens, Nullam tibi habeo gratiam.

In lancem
trutina. lego
ζυγόν, non
ζωμόν.

DE TENVITATE IMPORTVNA.

TENVITAS verò, de qua nunc est dicendum, intempestiua utilitatis gratia parcitas iure appellari potest. Et tenuis quidem is erit, qui ad domesticum sumptum semiobolum exigit singulo quoque mense: quique quot culignas.

THEOPHRASTVS

conuiuæ singuli potarint enumerat. omnium verò in cœna discumbentium minimas Dianæ persoluit primitias: & quæ empta parui cæteri dicunt, ea dicit sibi summa videri. Si famulus ollam aut patellam confregerit, à necessarijs exigit: cùmq; monile aut pectinē vxor amiserit, omnia vasa domus lecticas, scrinia, transmutat atque permiscet, omnia velamina contrectat perscrutatúrque. In rebus autem vendundis, & in petēdo pretio vsque eò procedit, vt ea res quæ emitur nihil emptori afferat vtilitatis. Ex horto suo ficos ne ad bellaria quidē sumi patitur: nec per agrum suum quēpiam proficisci, nec oleas, aut dactylos humi stratos colligere. tum ipsos terminos diebus singulis inuisit, circumspicitque diligenter, si suo loco maneant. Idem etiam apprimē callet diem præstitutum prorogare, & ex fœnore fœnus cogere. & cùm populo epulum præbet, carnes minutatim incisas discumbentibus apponit: vbi verò in obsonijs emundis diu occupatus fuerit, nulla planè re empta, tandem ingreditur. vxorēque vetat, nec salem, vel fassamenta (parata conditave intestina) nec ellychnium, nec cuminum, nec origanum, nec farra, neque ferta neque primitias adhibere. verùm has ait res, si paruæ sint, toto tamen anno fieri permultas. Intueri autem licet loculos, in quibus horum hominum argentum adseruatur, situ & putredine & tetrissimo odore, clauēs etiam rubigine obsitas: vestibis quoque sordidioribus, quàm turpissimi homines induuntur. Ex paruis verò admodum gutturniis pyxidibusve perūguntur, & vsq; ad cutem tonsa vtuntur coma, nudisq; pedibus vsque ad medium diem. & à fullonibus obnixè contententes videas, vt eorum vestes quàm multum habeant terræ, ne facilè sordes recipiant.

DE PETVLANTIA.

PETVLANTIA quoq; quid sit definire haud sanè difficile. Pest. Apparet eam perniciosū iocū esse, & probro ignominiaque

miniæq; coniunctum. Petulantem verò eum qui ingenuis obuiam procedens, summotis vestibus penem ostendit. In theatro cum cessant alij, ipse collisis manibus plausum significat. exhibilat verò quos ceteri intentiùs ac iucundiùs spectant. & cum toto theatro silentium est, mugitum voce imitatur, vt sedentium in se oculos conuertat. tum referto foro procedit in medium, atque ad nuces aut ad mala, aut ad alios eiusmodi fructus se conferens, eos degustat, & simul vendentem alloquitur. Ex præsentibus aliquem, qui cum nulla sibi familiaritas sit, nominatim appellat. Et si quò videat quempiam properantem, iubet consistere. si quis magna in causa succubuerit, ei foro abeunti victoriam gratulatur. Idem obsonia emit, tibicinas conducit, occurrentibus sibi ostendit obsonia, ad eaque inuitat: illisq; quos ad tonstrinam aut ad vnguentorum tabernam offenderit, se madidum fore narrat. nec dubitat si venale vinum proscripserit, illud aqua dilutum amico vendere: cumque ad spectaculum eundum sit, filios abire iubet, cum vel gratis, qui theatro præsint, eos admiserint. Publico munere missus quopiam legatus, pecunias sibi in profectiorem erogatas domj in quæstum relinquit: & quæ sibi opus sunt à sociis legationis mutuatur. seruo maius onus quàm ferre queat imponit: eidemque parcius suppeditat victum, quàm natura & necessitas postulat. è muneribus suam portionem efflagitans, curat statim vt veneat. dum in balneis vngi parat, puero accersito putridum ab eo oleum emptum esse dicit, & alieno perungitur. Numos quoque à seruis in via repertos sibi iubet diuidi: quippe qui * Mercurium communem esse dicat. Hæc igitur talia iniqua mensura, & cui* ansa elisa sit vxori atque liberis & seruis metiens. subducit res necessarias. & quæ à se amici causa. obsonia emptæ fuerint, eadem improbens, statim vendit. cumque dissoluit triginta minarum æs alienū, auertit ex eo quatuor numos. cumque contubernales accipit conuiuio, ex communi filijs obsonium flagitat. cœnatus idem mensæ reliquias,

*Proverbiale
est Græcis de
communi quæ-
stu.*

dimidiata raphana, ne ministri accipiant, conscribit atque reponit.

DE IMPORTVNITATE.

IMPORTVNITAS est occurfus incidentibus molestus. At Importunus ille est, qui adiens hominem minimè otiosum, de aliqua re cum illo communicat. solet is quoque in suæ amatae conspectu, cùm ex febre languescit, lasciuius ac petulantius canere. tum ad eum accedere, qui pœnam fideiussionis debuerit, seque vt conuiuiam accipiat* iubere: & re iam iudicata testimonium dicere. ad nuptias inuitatus in femineum sexum inuehi. Ex longo itinere redeuntibus ad deambulandum prouocare. ac iam vendita re ad eum qui quippiam vendiderit, emptorem maiori empturum adducere. Qui audierint aliquid didicerintue, eos denuò ad audiendum impellit: & se ad ea curanda quæ quis haud fieri vellet promptissimum præbet. Hunc etiam pudet defatigatum videri. sacris operam dantes* sumptusq; facientes, tabulam rationis efflagitat. dùmque seruus virgis conciditur astans propè, commemorat sibi iam olim seruum huiusmodi plagis affectum, enectum suspendio esse. Arbitrio de amicorum controuersia cùm adsit, vtraq; parte sua sponte ad compositionem accedente, ipse præsens interpellat. & saltans ebrius socium nondum ebrium increpat.

Interpretari quoque posset, vt pro se spondens, precipere. quæ enim maior importunitas, quam si cui precipias, vt id præstet vnde recôs damnum sentit?

Pol. odoribus intuentos. perperam.

DE OSTENTATIONE.

NEC abs re fuerit Ostentationem definire, quam simulationem quandam rerum & verborum cum beneuolentia esse dicemus. Ostentatorem verò eum, qui quæ haud præstare queat, ea assurgens proficitur. Cùmque res iusta esse assensu omnium comprobata sit, eam consurgens argumentis refellere atque improbare aggreditur. Plura quoque poculis seruum iubet infundere, quàm possint hi qui

qui adsunt perpotare. Prælium conferentes excitat: & per eam quam ignorat viam ducit: deinde nec quâ proficiscatur inuenire potest. Idem ad exercitus ducem veniens, ex eo postulat quodnam ad tempus in aciem instructis ordinibus descensurus sit, & quid postridie faciendum imperet. Tum aggressus patrem, nunciat matrem in cubiculo iam quieti se dedisse. iubente autem medico, ne homini præ erapula oscitanti laborantique vinum det, cum dixerit periculum se facturum, eum perinde ac rectè se habentem ad bibendum hortatur. Et cum vxor è vita discesserit, in sepulchro eius, viri ac patris etiam & matris, ipsiusque mulieris nomen, & quibus fuerit moribus * inscribit: addit etiam, eos omnes viros optimos extitisse. Si quid iureiurando firmaturus est, ad eos qui circumstant conuersus, se ait ante sæpius esse iuratum.

Quasi & c.
146.

DE STVPORE.

STVPOR verò, vt is quoque definiatur, est animi tarditas quæ in verbis & in rebus cernitur. Stupidus autem eiusmodi est, vt cum calculis computarit ac summam fecerit, eum qui iuxta sedeat roget, quid agatur. Idem, cum in iudicium vocatus ad dicendam causam est accessurus, oblitus omnia, in agrum proficiscitur. Si ad spectandum venerit, in theatro solus relinquitur dormiens: ac noctu se cibis obruens, & in sede vicini cane morfu excitatus animi cruciatur: & quod ipsemet acceperit atque absconderit, hoc idem nequit quærens inuenire. Tum nuncio sibi de amici obitu allato, & vt eò se conferat admonente, moestus & lachrymans, Quod felix faustumque sit, inquit. Nec ab huius hominis ingenio abest, vt dum debitum sibi argentum dissoluitur, testes adhibere velit. & instante hieme non dubitet succensere seruo, quòd cucumeres non emerit. Est eius quoque infantes pueros vt palæstra se exerceant, & vt trocho ludant cogere, & omnino in laborem coniicere.

THEOPHRASTVS

*Lacer est in
græcis hic locus
nisi forte ab-
surdum vi-
deatur, sani-
tatem in stupi-
do sermone re-
quirere.*

Et cùm lentem coquit in agrum seruis deferendam, bis salem in ollam infundere, & corrumpere cibum. ac Ioue pluuiam demittente dicere, Astrorum illud sibi iucundissimum videri *, ac bitumine ipso, vt alij dicunt, longè suauius, & si ei quis dixerit, quot sacris portis cadauera exportata putas? quot vrinam, inquit, mea ac tua forent.

DE MOROSITATE.

*Olympio apud
Plautū ipsi si-
ma verba græ-
ca usurpat,
enim verò, in-
quit, ἀέγυ-
ματά μοι
παρέχεται.*

DENIQUE Morositas, in congressu & consuetudine difficultas aut rusticitas definiri potest. At Morosum cum iure quis appellat qui quo aliquis in loco sit rogatus, Ne pergas, inquit, mihi molestus esse *. ac salutatus, haud dignū existimat contrā resalutare. Et cùm sibi res aliqua vānalis sit, eumentibus quanti vendat numquam eloquitur, sed quid illi daturi sint rogat. Et ijs qui honoris gratia res vllas ad celebritates mittunt, ait, minimè fore vt exhibeantur. Nec verò quemquam vel inuitè impellentem, aut vrgentem, aut alio quouis modo in eum incurrentem, venia dignum putat. Iubente amico, Symbolum ait se numquam esse daturum: ac sua sponte ipse imposterus affert, atque id ipsum queritur se argentum proicere. Si in via pedem offenderit, execratur lapidem: nec ferre potest rogatus, vt quempiam diutius opperiat. Idem neque cantu, neque sermonibus, neque saltatione oblectatur: nec vt Diis vota faciat, aut supplicet, adduci potest.

LECTORI.

HVC vsque processit Latina Theophrasti Notarum interpretatio, quàm Poluiano tribuit Lycosthenes in sua Bibliotheca. Octo qui deinceps sequuntur Characteres à nobis vtcunque conuersi, ex antiquo libro græco primum additi sunt ab H. Stephano in græca huius libelli editione, quam vt emendatorem sequuti sumus. In locis autem deprauatioribus, quique medicas manus poscebant, coniecturas partim D. Io. Aurati Poeta regij, partim aliorum magni inter literatos nominis virorum, partim etiam nostras, vbi vsuuenit et melius nihil fuit, in medium produximus. Lacunas quidem centè omnes explere nostrum non fuit: neque verò alienam culpam præstare quis cogitur.

DE NOTIS MORVM.
DE SUPERSTITIONE.

9

SUPERSTITIO quidem utique videri possit, inanis timor Numinis diuini. Superstitiosus autem talis est, qui posteaquam abluerit manus, seque aqua lustrali consperferit, è sacra æde laurum^a decerptam ori inserat, itaque toto die incedat. Tum si ei fortè in via occurrat mustela, non ante pedem proferet, quàm præterierit quis, aut tres de via lapides collegerit. Et qua in parte domus anguem^b conspexerit, sacellum ibi ædificabit. Eiusdem hominis est vnctis lapidibus, qui in viarum anfractibus aut in compitis stant, oleum è vasculo diffundere^c: dein cùm in genua procubuerit atq; adorauerit, aliò faceßere. Item si mus panis cistellam corroserit, ad ariolum pergit, vt eum consulat quid sibi factu opus sit: à quo si id responsum ferat, cistellam coriario sartorive tradendam esse, culpabit, neque his animum attēdet, quin potius auersatus excutiet, nec suscipiet. Identidem verò domum lustrabit. Ceterum is nunquam incedit per tumulum, neque accedit vnquam ad cadauer, immò ne ad cubile quidem, in quo iacuerit. Porro, si insomnium viderit, ad somniorum interpretes, ad augures & coniectores proficiscitur, vt petat ab iis cui Deo deæve preces fundere debeat. Et sacra facturus vadit ad Orpheotelestas^d per singulos menses vna cum vxore: aut, si minus vxor per otium ire possit, cum nutrice & paruulis. Cùm venerit ad triuia caput abluit, & accersens sacrificas præcipit eis vti se ipsum scilla^e catellòve expiēt. præterea si insanientem aspexerit, vel comitali morbo laborantem, cohorrescens inspuet in sinum.

DE SORTIS QVERIMONIA.

SORTIS querimonia, est increpatio reprehensiove præter decorum adhibita. Fastidiosus autem, & sorte sua non contentus, talis quidam est: si amicus portionem ad eum mi-

De hac Plutarchus in Ethicis accuratè scripsit.

^a Laurus est pharmacum ἀλεξίφρακον

Suid. in pron.

Laureum gesto

scipionē. lauri

etiam folia A-

thenæus inter

tragemata &

bellaria nu-

merat, lib. 4.

^b Non satis li-

quet, sed ita

sum interpre-

tatus ex D.

Io. Aurati P.

R. coniectura,

quam ex li-

rarum Græca-

rum similitu-

dine duxit.

^c Tibul. el. 1. l.

1. Nā veneror

seu stipes ha-

bet desertus in

agris, Sen ve-

rus in trivio

florida ferta

lapis.

^d Orpheoteleste

erant flamines

Orphei sacris

initiantes.

^e Scilla stirpē

ianui appēdi

amuleti ratio-

ne tradit Dios.

l. l. c. 202.

THEOPHRASTVS

Phadria Te-
rentianus.

ferit, dicit ei qui illam adfert: Inuidisti mihi iusculū, & pauxil-
lum vini, cū ad cœnam me non vocaueris. Et à me-
retrice exceptus osculo, Miror, inquit, si ex animo me diligis
& oscularis. Idem Ioui quoque succenset, non eò quòd plu-
uiam mittat, sed quòd seriùs id præstet. Tum si marsupium
aliquod in via repererit: atenim, thesaurū, inquit, numquam
reperi. Item si venustum carūque mancipium coemat, cū
id multis à venditore precibus impetrarit, mirum accidit mi-
hi, ait, si sanū adeò carè emerim. Ad eum qui natū ipsi filium
esse nunciat; Si adieceris, ait, quod dimidium etiam faculta-
tum abest, vera dices. Si iudicio causam vicerit, atque omnia
tulerit suffragia, incusat eum qui orationem scripsit aut dicta-
uit, quasi multa, quæ ad causam pertinebant, prætermiserit.
si amici symbolam pro eo dederint, & dixerit quis, hilarior est
paulò: & quī id fit, subiiciet, cū oporteat pecuniam singulis
reddere, & præter hoc se gratiam eis debere, perinde ac si be-
neficium accepisset.

DE DIFFIDENTIA.

Finge tibi Eu-
clionem Plau-
tinū, & Si-
monem Lucia-
nicum atque
id genus suspi-
caci anidoque
ingenio ho-
mines qui fidei
vix fidem ha-
bent.
Occlude sis,
inquit ille, fo-
res ambobus
pessulis.

Adde sis ex
Plauto, cultrū

EST sanè diffidentia, suspicio quædam iniustitiæ aduersus
omnes. Is autem qui diffidet, talis propemodum est, vt si
præmiserit famulum suū ad coemenda opsonia, alium subin-
de mittat qui percontetur, quanti ille emerit. atque ipsemet
afferens pecuniam toto stadij itinere numeret quantum sit.
Idem ab vxore sua dum cubat sciscitatur clausurine arcam,
num cella penuaria sit obsignata, item an atriensi ostio pes-
sululus obditus sit. Quod si ita esse mulier asseueret, nihilo
secius ipse exsurgit nudus è stratis, & discalceatus, accensa lu-
cerna omnia hæc loca perlustrans inspicit, atque ita vix ac ne
vix quidem somno indulget. Porro ab iis qui pecuniam ei ali-
quam debent, testibus præsentibus reposcit vsuras, ne inficias
ire possint. Tum pallium exuere non inuitus solet, non quo
præclarissimè opus conficiat, sed tum demum cū idoneus
fullonis fideiussor adfuerit. At si quis pocula * petiturus vene-
rit,

rit, negabit illa quidē pertinaciter. præterea puero sequenti se, præire imperat, non ponē sequi, vt caueat ne per iter fugam arripiat. Item iis qui ab illo quidpiam acceperint, & quāti, rogant; de pone, inquit, neque enim mihi vacat mittere.

*securim, pī-
stillum, morta-
rium, quæ vte-
da vasa sem-
per vicini ro-
gant.*

DE INSVL SITE.

INSVL SITE est negligentia cultus corporis, quæ molestiam cōparat. Insulsus autem & infacetus is est, qui lepra, impetigine scabiēque deformis, & latos vngues habens, incedit: & dictitat eiusmodi cognatas sibi esse infirmitates, quippe quas pater & auus quoque habeant. Idem aut semper aut plerumque cicatrices habet in poplitibus, digitosque pedum sibi impingentes: iisque remedium adhibere negligit, sed crescere & exacerbari finit. Axillæ etiam illi sunt hirsutæ, vt feris, & hispidæ ad ima vsque latera: dentes pariter fusci, & erosi. itaq; ad congressus ineptus, truculētus, atque illepidus est. Ad hæc inter comedendum emungit se. sacra operari incipiens, balbutit nescio quid, & ore excreat. dum bibit, ructus concitat. oleo putri se perungit in balineo. pallio maculis cōsperso ad forum pergit. & matrē ad augurem ariolum ve proficiscentem maledictis incessit. precantibus & libantibus aliis proiicit poculum: ideoque cachinnum tollit, ac si magnum & mirabile aliquid peregisset. Quod si tibiæ cantum audit, solus ex omnibus manibus applaudit. Tum præstigiis quibusdam vtens minitatur tibicinistriæ, nisi quamprimū cesset. denique supra mensam exspuere vōlens, os pincernæ conspuat.

*Cic. 1. de Offic.
Adhibenda est
munditia non
odiosa, neque
exquisita ni-
mis: tantum
quæ fugiat a-
grestem & in-
humanam ne-
gligentiam.
Horat. Epist.
18. l. 1. Asperi-
tas agrestis &
inconcinna.*

DE INIUCVNDITATE.

INIUCVNDITAS, vt eam definitione complectamur, est congressus tristitiam efficiens sine læsione. Iniucundus est ergo, quisquis importuno aduentu dormire incipientem à somno excitat, vt eum alloquatur: eosque retrudit, qui

THEOPHRASTVS

*Elleboro can-
dido stomachū
Et ventrem su-
periores vom-
itionibus purga-
ri: nigro alui
qua inferior
vocatur dilui
tradit Agellius
l. 17. c. 15.*

*Aegin. l. 3. c. 14.
tertium genus
melancholia cōst-
stere vult in in-
flāmatione pre-
cordiorū circa
stomachum.
Emendatio hu-
ius loci Io. Au-
rato debetur.*

prohibere volunt: quinetiam adortus hominem rogat vt
contineat se donec obambulauerit. Idem abducit infantem
sugentem vbera nutricis, vt ipse cibum ei ministret, & blan-
ditijs demulceat. Dum comedit narrat vt epoto † Elleboro
sursum ac deorsum egregiè purgatus fuerit. tum iusculo ap-
posito queritur de atra bili qua in præcordijs † exagitatur.
Eundem non pudet interrogare coram domesticis, *Qua*
hora me genuisti? Et quàm gelida sit aqua. apud Aelaceum
commemorat, vtque hortus olera quamplurima & delicata
habeat: itémque domum suam publicum veluti hospitium
esse. Ostendit quoque ijs quos accipit hospitio qualem nu-
triat parasitum: atque accersit inter pocula vt delectationem
allaturum conuiuis, quod planè nullam habet.

DE INANI AMBITIONE.

*Horat. l. 2. sat.
3. -- quisquis
Ambitione ma-
la aut argenti
pallet amore.*

*Apollini Del-
phico inuenum
coma cōsecra-
batur. Heliod.
in hist. Aeth.*

INANIS Ambitio videri potest illiberalis quidam appeti-
tus gloriæ. Eiusmodi Ambitione qui laborat, is id operam-
dat, vt cū ad cœnam vocatus est, iuxta eum à quo accersit-
tus est recumbens cœnet. Et puero comam tondet, † vt eum
Delphos abducatur. Curat etiam, vt seruus Aethiops sibi co-
mes adsit. Et si minam argenti dederit, vt argentum nouum
sibi reddatur efficit. Vbi mactauerit bouem, eius frontale
ante ostium affigit fertis & coronis amplis redimitum, vt qui
ingressuri sunt norint bouem ab eo mactatum esse. Idem
procedens in comitatu equitum, cæteras quidem sarcinas
puero tradit domum efferendas, ipse vero pallio suo amictus,
per forum ambulat. Si catellus obierit, monimentum ei eri-
git, & columella erecta inscribit, Propago Melitæa. Si quem
æreum annulum appenderit in æde Æsculapij, corollis eum
obruit. Hic vngitur singulis diebus. ac dubio procul sua
apud Aediles procuratione efficiet, vt populo sacra denun-
ciet: Itaque eleganti veste ornatus coronatusque accedit vt
hæc prædicet, O ciues Athenienses, nos Aediles sacra per-
egimus Deorum matri, præclara illa quidem & magnifica,
vósque

vósque accepistis bona. Quo renunciato domum se recipit, vt vxori referat, sibi omnia supra quàm dici potest feliciter succedere.

DE ILLIBERALITATE.

ILLIBERALITAS, est copia facultatum pro animi cupiditate sumptum moderans. Illiberalis ille est, qui id agit vt vincat Tragædos, vittam ligneam appendat Dionysio, eique nomen suum adscribat. & cum largitiones fiunt è plebe surgit, ac tacet, vbi de medio abiuerit: & si filiam suam collocauerit marito, victimæ, sacris exceptis, carnes restituit: ac ministros & apparitores nuptiarum vernas conducit. Triremi quoque moderandæ præfectus, gubernatoris strata sub culcitra substernit, suis abiectis. Cum in foro emerit opsonia, carnes ipse gestat atque olera ante sinum. domique manet, si pallium dederit eluendum. Deinde amico collectam erogante, si id præsciat, diuertens à via domum reuertitur. Caterum numquam ancillas emit, sed conducit per compita. Vt domum purget exsurgit, vtque lecticas expoliat. Interea dum sedet inuertit tunicam detritam qua indutus est.

DE ARROGANTIA.

ARROGANTIA profectò videtur esse opinio quorundam bonorum quæ non sunt. Arrogantis autem hominis proprium est, dum rectus stat in diazeugmate † commemorare hospitibus quàm multas in mari diuitias habeat: tum de feneratio quæstu quantus sit exponere, & quanta inde commoda perceperit. Tum si comitem nactus sit in itinere, narrat ei quo pacto olim cum Euandro militauerit, quòtque ipse pretiosa pocula reportauerit. De artificibus loquens, vtrum Asiatici præstantiores sint Europeis, se dubitare dicit. Literas ad se ab Antipatro delatas esse ait, quæ

Id genus quoddam esse videtur interstij vel transversæ signi in pote, portu ve antedium vestibulo.

perhibeant se tertium iam in Macedoniam venisse. Si verò detur ei munus deferendorum lignorum cum immunitate, causatur sibi cautum esse uti ne ab vno quidem calumniosè accusetur. Et cum ad focum assidet, memorat plus quam quinque talenta sibi superesse, tametsi impensas fecerit pro ciuibz egenis. Itidem assidentibus ignotis iubet ponere calculos, & subducere eos sigillatim sexingentos: dānsq; verisimilia singulis horum nomina, tandem efficit decem talenta: hoc verò se ad collectas contulisse asseuerat. Addit præterea se triremium præfecturas non recensere, neque munerum publicas functiones, quas obierit. Vbi contulerit se ad bonorum equorum venditores, simulat se emere percupere. Cum ad lecticas accesserit arcam vestiariam quærit ad bina talenta. Et cum puero rixatur quòd aurum non habeat dum sequitur. Ac mercede conductam domum habitans, asserit eam esse paternam domum. & apud eum qui ignoret quare venditurus eam sit, queritur minorem esse quàm ut hospitiiis sufficere possit.

AD THEOPHRASTI NOTAS

*responsio corollarij vice adiecta in veteri
codice Græco.*

*Fieri potest
ut sit Polycles
eius ad quem
hunc libellum
scripserat
Theophrastus.*

TENIM est, ô Theophraste, difficile ab eiusmodi notarum labe puros, atque ab ea quæ illis coniuncta est vitiositate castos, in hac quidem mortali vita conspicerè. Quamuis enim non omni vitiorum genere cõtaminatus quis esse videatur, magna quidem certè ex parte ob optimorum cœtu expelletur. Aut igitur nos tibi obtemperantes hominum adspectum lucemque vitare oportet: aut, in sermonum & actionum commu-

communicatione, memoriam vniuscuiusque imitando tenere. Verum hac quidem ratione sequitur vitiorum examen, & alienatio à virtute: Illos autem inhumanitas & immane Timonis crimen comitabitur. Itaque facile non est hac in re quod melius est eligere: siquidem grauis est utrinque lapsus.

Hexastichum apologeticum Theophrasti
nomine, per Fed. Morellum.

Præfatus monui quæ te meminisse necesse est,

Has vitij iuuenes posse iuuare Notas:

Profuit ut quondam pueris Lacedamone natis

Ilôtas madidos sæpe videre mero.

Lumina nec vitare hominum, sed crimina quæuis

Consulo: non Timon sic eris, at sapiēs.

Eiusdem in eundem Theophrastum.

Vos Theophrasteo Satyrorum cedite ludo

Scriptores, Satyros Lesbios hic superat.

Risores valeant nulla gravitate dicaces:

In columis gravitas Lesbia mixta jocos.

FEDERICVS MORELLVS
LECTORI CANDIDO S. D.

ANIMVS erat, candidissime lector, aureolum hunc Theophrasti libellum, & singulas Morum notas quæ in eo continentur, aptissimis & vnde quaque ex optimis quibusque autoribus collectis exemplis illustrare. idque adeo operæ pretiū esse videbatur grauisimis summæque eruditionis viris, quorum ego auctoritatem & iudicium tanti facio, vt sapientissimis illorum consiliis non parere nefas existimem. Verum enim dum optimam hac in re optima & φιλοζωϊα gratissima succisiuis horis optimè collocare spero (si Deus volet, & otium supersit negotiis iam domesticis ob insperatum charissimi patris Federici obitum, & varia libellorum ob munus Regium editione occupatissimo) quod officium meum erat, id præstiti, vt hæc mera Theophrastea prægustanda tibi porrigerem: quæ si faciunt ad gustum, accedet ista suauitate exemplorum non mediocre, opinor, condimentum. Hæc interim nondum quemadmodum quidem vellem emendata, sed quàm potui accuratè fidelitèrque edita, cuiusmodi sint, boni consule. Vale & Morelli tui opella vtēre, fruerē.

